

Copyrightpagina

De Eerste Adem – Deel II

Copyright © 2026 Gerard Feller

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze – elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, met uitzondering van korte citaten in recensies of wetenschappelijke publicaties, mits de bron duidelijk wordt vermeld.

Dit boek is een literaire roman. Personen, gebeurtenissen en dialogen zijn, tenzij anders aangegeven, fictief of literair vormgegeven. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval of dienen uitsluitend ter ondersteuning van het verhaal.

Alle aangehaalde Bijbelteksten zijn, tenzij anders vermeld, afkomstig uit de Herziene Statenvertaling (HSV).

Auteur Gerard Feller

Uitgever Feller Books

Eerste druk: 2026

Omslagontwerp: Feller Books Studio

Vormgeving en typografie: Feller Books Publisher Edition

DE EERSTE ADEM

Deel II

Iedere adem is een geschenk.

Iedere dag een uitnodiging tot verwondering.

Gerard Feller

Feller Books

Nederland

“De HEERE God formeerde de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; zo werd de mens tot een levend wezen.” Genesis 2:7

“Alles wat adem heeft, love de HEERE.” Psalm 150:6

Opdracht

Opgedragen aan

mijn vrouw,

mijn kinderen,

die mij telkens opnieuw hebben geleerd dat het grootste wonder niet verborgen ligt in buitengewone gebeurtenissen,

maar in het gewone leven dat God ons iedere dag schenkt.

En aan allen

die zich nog steeds kunnen verwonderen over de eerste adem van een pasgeboren kind,

en daardoor iets ontdekken van de liefde van de Schepper,

Die ons kende lang voordat wij Hem leerden kennen.

Motto

“De HEERE God formeerde de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; zo werd de mens tot een levend wezen.”

Genesis 2:7

“Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij.”

Handelingen 17:28

“Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed hebben.”

Johannes 10:10

Aan iedere adem ligt een Gever ten grondslag.

Aan iedere dag een roeping.

Aan iedere gelovige een toekomst.

Voorwoord

Soms begint een reis met iets heel kleins.

Niet met een spectaculaire gebeurtenis. Niet met een grote ontdekking. Maar met een ademhaling.

Iedereen die dit boek leest, heeft ooit zijn eerste adem gehaald. Toch herinnert niemand zich dat moment. En misschien is dat veelzeggend. De belangrijkste dingen in ons leven beginnen vaak zonder dat wij ons daarvan bewust zijn.

Toen ik aan De Eerste Adem begon, wilde ik een verhaal vertellen over een vader en een zoon. Maar gaandeweg ontdekte ik dat dit boek eigenlijk over ons allemaal gaat.

Wij leven in een tijd waarin snelheid belangrijk lijkt, waarin prestaties worden bewonderd en waarin succes vaak de maatstaf is geworden voor een waardevol leven. Daardoor vergeten wij gemakkelijk dat het grootste wonder niet is wat wij bereiken, maar dat wij überhaupt leven.

Een pasgeboren kind stelt geen vragen over carrière, bezit of status. Het ademt. Het vertrouwt. Het ontvangt. Misschien is daarin een diepe geestelijke les verborgen.

In deze roman volgen we Jonathan, die door de geboorte van zijn zoon Samuel opnieuw leert kijken naar het leven. Wat begint als de verwondering over een eerste adem groeit uit tot een ontdekkingsstocht langs de grote vragen van het bestaan. Onderweg ontmoet hij mensen die hem helpen anders te kijken: niet alleen naar de schepping, maar ook naar zichzelf, naar de Bijbel en uiteindelijk naar God.

Het verhaal bevat gesprekken, herinneringen en gebeurtenissen die fictief zijn. Toch raken zij aan vragen die voor ieder mens herkenbaar zijn. Waar komen wij vandaan? Waarom zijn wij hier? Hoe vinden wij hoop wanneer het leven kwetsbaar blijkt? En wat betekent het dat God de Gever van het leven is?

De natuur vormt in dit boek een stille medespeler. Seizoenen, bomen, zaden, wind, licht en water zijn meer dan een decor. Zij herinneren ons eraan dat de Schepper Zijn handtekening in de schepping heeft achtergelaten. Wie leert kijken, ontdekt dat de zichtbare wereld voortdurend verwijst naar een werkelijkheid die groter is dan wijzelf.

Bovenal is dit boek een uitnodiging.

Een uitnodiging om opnieuw verwonderd te raken.

Om de haast even los te laten.

Om stil te staan bij de eenvoudige wonderen die ons dagelijks omringen.

En misschien ook om opnieuw te luisteren naar de zachte stem van God, Die ieder mens kent vanaf de allereerste adem.

Mijn wens is dat u dit boek niet alleen leest, maar ook beleeft. Dat de reis van Jonathan u uitnodigt om na te denken over uw eigen levensreis. Misschien herkent u iets van zijn vragen. Misschien vindt u herkenning in zijn vreugde, zijn twijfel of zijn groei in vertrouwen.

Als dat gebeurt, dan heeft dit verhaal zijn doel bereikt.

Moge de God Die het leven geeft, ook tijdens het lezen van deze bladzijden uw hart vullen met verwondering, vrede en hoop.

Gerard Feller

“Alles wat adem heeft, love de HEERE.” — Psalm 150:6

Hoofdstuk 1 – De Eerste Adem

De automatische deuren van het ziekenhuis gleden geruisloos achter Jonathan dicht. Even bleef hij stilstaan.

Op de afdeling verloskunde hing een stilte die je nergens anders vindt. Niet de stilte van leegte, maar van ingehouden verwachting. Achter iedere deur speelde zich een

verhaal af dat iemands leven voorgoed zou veranderen.

Aan het einde van de gang vocht Anna niet tegen de dood.

Ze vocht voor het leven.

Jonathan keek naar de gesloten deur van de verloskamer. Hij had duizenden pagina's medische literatuur gelezen. Hij wist hoe een embryo zich ontwikkelde, hoe het hart begon te kloppen en hoe een ongeboren kind maandenlang leefde zonder ooit adem te halen.

Maar geen enkel studieboek had hem voorbereid op dit moment.

Vanachter de deur klonk Anna's stem.

Daarna werd het weer stil.

Hij vouwde zijn handen.

"Heere," fluisterde hij, "wees haar nabij."

Een verpleegkundige opende de deur op een kier.

"Nog even."

Twee eenvoudige woorden.

Voor Jonathan voelden ze als een eeuwigheid.

Plotseling ging de deur opnieuw open.

"Het hoofdje is er."

Hij stapte naar binnen.

De tijd leek tegelijk stil te staan en te versnellen.

Hij zag een klein mensje, nog verbonden met zijn moeder.

Toen knipte de arts de navelstreng door.

Iedereen wachtte.

Een seconde.

Nog een seconde.

Alsof de hele kamer haar adem inhield.

En toen gebeurde het.

De eerste adem.

Een krachtige huil vulde de ruimte.

Jonathan voelde de tranen over zijn wangen lopen.

Niet omdat een baby hilde.

Maar omdat hij getuige was van een overgang die met geen menselijk woord volledig is te beschrijven.

Nog geen minuut geleden leefde dit kind in een wereld zonder lucht, zonder licht en zonder eigen ademhaling.

Nu was alles anders.

Hetzelfde lichaam.

Hetzelfde hart.

Dezelfde ogen.

Maar een totaal nieuwe manier van leven.

En zonder dat hij het zelf beseftte, was op datzelfde moment ook voor hem een reis begonnen.

Hoofdstuk 2 – De Wereld vóór het Licht

(Literaire restauratie – Feller Books Master Edition)

Die nacht sliep Jonathan nauwelijks.

Steeds opnieuw stond hij op, liep naar de babykamer en keek in stilte naar Samuel. Het kleine borstje bewoog rustig op en neer. Iedere ademhaling was zo vanzelfsprekend dat bijna niemand erbij stilstond. Toch wist Jonathan dat hierin een van de grootste wonderen van het menselijk bestaan verborgen lag.

Nog geen twaalf uur geleden had zijn zoon geen enkele ademtocht genomen.

En toch had hij geleefd.

Hij ging naast de wieg zitten. Het zachte schijnsel van het nachtlampje viel over Samuels gezicht. Jonathan probeerde zich voor te stellen hoe zijn zoon de wereld had ervaren voordat hij geboren werd.

Geen lucht.

Geen kleuren.

Geen zonsopgang.

Geen vogels.

Geen stemmen zoals hij die nu hoorde.

En toch had Samuel niets gemist.

Want je kunt niet verlangen naar een werkelijkheid die je nog niet kent.

Die gedachte liet hem niet meer los.

Een vraag die blijft

De volgende ochtend zette Jonathan een kop koffie en opende zijn laptop. Hij bekeek opnieuw de eerste echo's van Samuel.

Daar was het kleine, flinkerende hartje.

Daarna beelden van de eerste bewegingen.

Minieme handjes.

Voetjes.

Een mondje dat al slikte.

Een lichaam dat groeide volgens een orde die niemand hoefde uit te leggen.

Alles leefde.

Maar nog steeds zonder één ademtocht.

Jonathan leunde achterover.

“Hoe kan dat?” fluisterde hij.

Niet als wetenschapper.

Maar als vader.

David stelt vragen

Een week later zat Jonathan opnieuw tegenover David.

Deze keer lag er geen stapel medische boeken op tafel.

Alleen een vel papier.

David tekende een cirkel.

“Stel,” zei hij, “dat dit de wereld is waarin Samuel negen maanden heeft geleefd.”

Jonathan knikte.

Daaromheen tekende David bergen.

Bossen.

Rivieren.

Een oceaan.

Sterren.

Een opgaande zon.

Toen schoof hij het papier naar Jonathan.

“Hoeveel weet een ongeboren kind van deze wereld?”

Jonathan glimlachte.

“Eigenlijk niets.”

“Bestaat die wereld daarom niet?”

“Natuurlijk wel.”

David zweeg even.

“Wat zou een ongeboren kind antwoorden als je vertelde dat er zoiets bestaat als een regenboog?”

Jonathan lachte.

“Waarschijnlijk zou hij vragen wat kleuren zijn.”

“En als je zei dat er vogels zingen?”

“Dan zou hij vragen wat zingen betekent.”

“En als je vertelde dat zijn moeder een gezicht heeft?”

Jonathan keek een moment naar buiten.

“Dan ontbreekt hem ieder referentiekader.”

David knikte.

“Precies.”

Meer dan een vergelijking

Een stilte viel tussen hen.

Niet ongemakkelijk.

Maar vol betekenis.

David sloeg langzaam zijn Bijbel open.

Hij las zacht:

“Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat heeft God bereid voor hen die Hem liefhebben.”

Jonathan keek opnieuw naar de tekening.

Plotseling zag hij iets wat hem nooit eerder was opgevallen.

Misschien probeert een ongeboren kind zich de aarde voor te stellen zoals wij proberen de eeuwigheid te begrijpen.

Niet omdat die werkelijkheid onwerkelijk is.

Maar omdat onze ervaring nog te klein is.

Thuiskomst

Op de terugweg reed Jonathan langzaam naar huis.

Kinderen speelden op een plein.

Een hond rende achter een bal aan.

De wind bewoog zacht door de bomen.

Hij glimlachte.

Gisteren wist Samuel niet dat deze wereld bestond.

Vandaag leek zij de gewoonste zaak van de wereld.

Misschien, dacht hij, zal de eeuwigheid ooit net zo vertrouwd aanvoelen als deze aarde nu.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Misschien is geloven niet proberen de hemel volledig te begrijpen.

Misschien is geloven vertrouwen dat Gods werkelijkheid groter is dan mijn voorstellingsvermogen.

Zoals de aarde altijd al bestond voordat Samuel haar zag.”

Hij sloot zijn dagboek.

Boven klonk de rustige ademhaling van zijn zoon.

Jonathan luisterde.

En voor het eerst beseftte hij dat geboorte misschien niet het begin van het leven is, maar het openen van een deur naar een werkelijkheid die er al die tijd al was.

Hoofdstuk 3 – Gekend vóór de Eerste Adem

Die avond viel de regen zacht tegen de ramen.

Het huis was stil geworden. Anna sliep al. Vanuit de babykamer klonk af en toe een rustige ademhaling. Jonathan bleef nog even beneden. Voor hem lag een geopende Bijbel. Daarnaast lagen een paar piepkleine babysokjes.

Hij pakte ze voorzichtig op.

Nog maar enkele weken geleden waren ze te groot geweest.

Nu pasten ze precies.

Hij glimlachte.

Hoe snel een mens verandert.

En toch...

niet toevallig.

Zijn blik viel op Psalm 139.

Hij kende de woorden al jaren. Hij had ze gelezen tijdens kerkdiensten, bij doopdiensten en zelfs bij begrafenissen. Maar vanavond leken ze rechtstreeks tot hem te spreken.

“U hebt mij geweven in de schoot van mijn moeder.”

Hij bleef bij dat ene woord hangen.

Geweven.

Niet gebouwd.

Niet samengesteld.

Geweven.

Hij sloot zijn ogen.

Voor zich zag hij geen fabriek, maar een meesterwever. Iemand die draad voor draad werkte. Zonder haast. Zonder fouten. Iedere draad kreeg precies zijn plaats, totdat een patroon zichtbaar werd dat je pas kon begrijpen wanneer het voltooid was.

Was dat niet precies wat hij de afgelopen weken had bestudeerd?

Niet één grote sprong.

Maar duizenden kleine stappen.

Een cel.

Twee cellen.

Vier.

Acht.

Steeds opnieuw.

Langzaam ontstonden hart, longen, hersenen en handen.

Geen enkele stap leek spectaculair.

Maar samen vormden zij een mens.

Een wandeling met de professor

De volgende ochtend wachtte professor Van der Meer hem niet op in zijn werkkamer.

“Vandaag geen microscopen,” zei hij glimlachend.

Ze liepen zwijgend door de tuin achter het ziekenhuis. De regen van de vorige avond had de lucht helder gemaakt. De geur van nat gras hing tussen de bomen.

Bij een oude eik bleef de professor staan.

Op de grond lag een eikel.

Hij raapte hem op en legde hem in Jonathans hand.

“Wat zie je?”

“Een eikel.”

“Alleen een eikel?”

Jonathan draaide hem tussen zijn vingers.

“In potentie een eikenboom.”

“Hoe groot?”

Jonathan keek omhoog naar de indrukwekkende kroon van de boom boven hen.

“Veel groter dan ik mij kan voorstellen.”

De professor glimlachte.

“En toch zit die toekomst al verborgen in iets dat nauwelijks groter is dan een vingernagel.”

Hij liet een korte stilte vallen.

“God ziet nooit alleen wat iemand vandaag is.”

“Hij ziet ook wat iemand door Zijn genade kan worden.”

Een andere manier van kijken

Jonathan keek naar Samuel, die rustig in de kinderwagen lag te slapen.

Plotseling begreep hij waarom Psalm 139 hem zo diep had geraakt.

God kende niet alleen zijn lichaam.

Hij kende ook zijn toekomst.

Zijn karakter.

Zijn gaven.

Zijn zwakke plekken.

Zijn vreugde.

Zijn roeping.

Nog voordat Samuel zijn eerste adem had genomen.

Dat besef maakte hem stil.

Niet omdat hij nu alle antwoorden had.

Maar omdat hij besepte dat hijzelf altijd had gedacht dat Gods liefde ergens onderweg begon.

Misschien bij zijn bekering.

Misschien toen hij bewust ging geloven.

Misschien toen hij besloot God te dienen.

Nu zag hij iets heel anders.

Gods liefde begon niet bij zijn eerste gebed.

Zelfs niet bij zijn eerste adem.

Zij was er al.

Een moeilijke vraag

“Professor...”

Jonathan aarzelde.

“Als God mij al kende voordat ik geboren werd... ligt mijn leven dan helemaal vast?”

De professor keek hem vriendelijk aan.

“Ken jij Samuel?”

Jonathan glimlachte.

“Natuurlijk.”

“Weet je ongeveer hoe hij zal reageren als hij straks leert lopen?”

“Waarschijnlijk zal hij vallen. Opstaan. En opnieuw proberen.”

“Maar dwing jij hem om te vallen?”

“Natuurlijk niet.”

“Zo is Gods voorkennis ook geen dwang. Hij kent het hele verhaal zonder onze verantwoordelijkheid weg te nemen.”

Jonathan dacht lang na.

Niet alles was opgelost.

Maar zijn hart werd rustiger.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat Gods liefde nooit een reactie is geweest op mijn prestaties.

Hij kende mij toen niemand anders mij kende.

Hij zag mij toen ikzelf nog geen weet had van mijn bestaan.

Misschien begint ons leven niet bij de geboorte.

Misschien begint het bij het hart van God.”

Hij legde zijn pen neer.

Boven hoorde hij Samuel zacht bewegen.

Jonathan liep naar de babykamer.

Hij legde voorzichtig een hand op het kleine hoofdje van zijn zoon.

“Heere...”

fluisterde hij,

“Dank U dat U hem al kende voordat wij ooit zijn naam uitspraken.”

Buiten brak de maan door tussen de wolken.

Binnen sliep Samuel rustig verder.

Jonathan glimlachte.

Voor het eerst begreep hij dat de geboorte niet het begin van Gods liefde was.

Zij maakte die liefde alleen zichtbaar.

Hoofdstuk 4 – Het Wonder van het Kleine Begin

De volgende ochtend zat Jonathan alleen in het laboratorium.

Op het grote beeldscherm voor hem verscheen een sterk vergrote afbeelding van een bevruchte eicel.

Hij bleef lange tijd zwijgend kijken.

Geen armen.

Geen benen.

Geen ogen.

Geen hart.

Geen hersenen.

En toch...

hier begon een compleet mensenleven.

Hij dacht aan Samuel.

Ook zijn zoon was ooit zo klein geweest. Niet groter dan een speldenknop. Niemand die hem toen had gezien, zou hebben vermoed welke mogelijkheden in dat ene begin verborgen lagen.

Jonathan leunde achterover.

Hoe meer hij keek, hoe minder hij alleen een cel zag.

Hij zag een belofte.

Een onverwachte les

Die middag trof hij professor Van der Meer niet in het laboratorium, maar in de botanische tuin van het ziekenhuis.

De professor hield twee dingen in zijn hand.

Een mosterdzaadje.

En een eikel.

Hij legde beide op een stenen bank.

“Welke van deze twee is het belangrijkste?” vroeg hij.

Jonathan glimlachte.

“Dat is onmogelijk te zeggen.”

“Waarom?”

“Omdat je niet alleen kijkt naar wat ze nú zijn.”

“Maar?”

Jonathan keek naar de enorme eik boven hen.

“Je kijkt naar wat eruit kan groeien.”

De professor knikte tevreden.

“Precies.”

Hij hield het mosterdzaadje tussen duim en wijsvinger.

“God lijkt een voorkeur te hebben voor kleine beginnen.”

Gods manier van werken

Ze wandelden verder tussen de bloeiende planten.

“Is het je ooit opgevallen,” vroeg de professor, “hoe weinig God onder de indruk lijkt van grootse starts?”

Jonathan dacht na.

De professor vervolgde:

“Een mosterdzaad.”

“Een eikel.”

“Een embryo.”

“Een pasgeboren kind.”

“Een kleine groep discipelen.”

“Een kribbe in Bethlehem.”

Hij keek Jonathan aan.

“En toch zijn juist uit die kleine beginnen de grootste dingen voortgekomen.”

Jonathan voelde hoe de woorden langzaam landden.

Misschien was klein in Gods ogen nooit onbelangrijk geweest.

Misschien was klein juist Zijn favoriete beginpunt.

Het geheim van groei

Later die dag keek Jonathan opnieuw naar de microscopische beelden.

Hij zag hoe de eerste cel zich deelde.

Twee.

Vier.

Acht.

Zestien.

Tweeëndertig.

Steeds opnieuw.

Niemand gaf bevelen.

Niemand wees de weg.

En toch leek iedere cel precies te weten waar zij thuishoorde.

Hij dacht aan een symfonie.

Duizenden instrumenten.

Één compositie.

Geen enkele muzikant kende het volledige muziekstuk.

Maar samen ontstond harmonie.

“Hoe kan dat?” fluisterde hij.

Niet als onderzoeker.

Maar als mens.

Aan de keukentafel

Die avond vertelde Jonathan zijn verwondering aan Anna.

Ze luisterde aandachtig terwijl Samuel rustig op een kleed lag te spelen.

“Misschien,” zei ze na een poosje, “geldt dat niet alleen voor baby’s.”

Jonathan keek haar vragend aan.

“Ook geloof begint klein.”

“Met één gebed.”

“Eén verlangen.”

“Eén stap van vertrouwen.”

“Niemand begint als een geestelijke reus.”

Jonathan glimlachte.

Nee.

Ook hij niet.

Een eikeltje

Een paar dagen later liep Jonathan door het park.

Een opa en zijn kleinzoon plantten samen een eikeltje.

“Wanneer is hij groot?” vroeg het jongetje.

De opa lachte.

“Misschien pas als jij zelf opa bent.”

Jonathan bleef even staan.

Hij keek naar het kleine kuiltje in de grond.

Zo weinig om naar te kijken.

En toch lag daarin misschien een boom die honderden jaren zou leven.

Hij beseftte ineens dat God vaak werkt voor generaties die wij zelf nooit zullen zien.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag leerde ik dat God Zijn grootste werken meestal klein begint.

Hij vraagt mij niet om de hele toekomst te overzien.

Hij vraagt mij trouw te zijn aan het kleine begin dat Hij vandaag geeft.

Misschien is dat de reden waarom Zijn Koninkrijk zo vaak op een zaadje lijkt.

Alleen wie geduldig wacht, ontdekt wat erin verborgen lag.”

Hij sloot zijn schrift.

Boven sliep Samuel rustig.

Jonathan keek nog één keer naar zijn zoon.

Zo klein.

Zo kwetsbaar.

En toch droeg dit kleine leven een toekomst die niemand volledig kon overzien.

Hij fluisterde:

“Heere...

leer mij nooit de dag van de kleine dingen te verachten.”

Het licht ging uit.

Alleen het rustige ritme van Samuels ademhaling bleef hoorbaar.

En Jonathan wist dat sommige wonderen juist beginnen op het moment dat bijna niemand ze ziet.

Hoofdstuk 5 – De Taal van het Onzichtbare

De dagen kregen langzaam hun eigen ritme.

Jonathan werkte enkele uren in het ziekenhuis, bracht daarna tijd door met Anna en Samuel en sloot de avond meestal af met lezen. Toch merkte hij dat er iets veranderd was.

Hij keek anders.

Niet alleen naar mensen.

Ook naar de wereld.

Alles leek een diepere betekenis te dragen.

Alsof achter het zichtbare voortdurend iets onzichtbaars aanwezig was.

Wat een echo niet laat zien

Tijdens een controle maakte de echoscopist nieuwe beelden van een ongeboren kindje.

Op het scherm verscheen een klein gezichtje.

Een handje.

Een kloppend hart.

De ouders hielden elkaars hand stevig vast.

“Alles ziet er goed uit,” zei de arts.

De vader veegde ongemerkt een traan weg.

Jonathan glimlachte.

De echo liet veel zien.

Maar niet alles.

Ze liet geen nieuwsgierigheid zien.

Geen liefde.

Geen dromen.

Geen karakter.

Geen toekomst.

Het belangrijkste van een mens was niet zichtbaar op het scherm.

En toch was het er.

De wind

Die middag liep Jonathan opnieuw met professor Van der Meer door de tuin.

Er stond een stevige bries.

De bladeren ritselden.

Takken bewogen zacht heen en weer.

“Zie je de wind?” vroeg de professor.

Jonathan schudde zijn hoofd.

“Nee.”

“Hoe weet je dan dat hij bestaat?”

“Omdat ik zie wat hij doet.”

De professor glimlachte.

“Dat is vaak Gods manier van werken.”

Hij wees naar de bomen.

“Je ziet de wind niet.”

“Maar je ziet wel de bladeren bewegen.”

Meer dan meetbaar

Terug in het laboratorium dacht Jonathan na over die woorden.

Zijn hele opleiding had hem geleerd te meten.

Te wegen.

Te vergelijken.

Te analyseren.

Dat was waardevol.

Maar steeds duidelijker ontdekte hij de grenzen daarvan.

Niet alles wat werkelijk bestaat, laat zich meten.

Je kunt liefde niet wegen.

Je kunt trouw niet onder een microscoop leggen.

Je kunt hoop niet fotograferen.

En toch bepalen juist deze dingen de richting van een mensenleven.

Samuel lacht

Die avond gebeurde iets onverwachts.

Samuel keek zijn vader aan.

Plotseling verscheen een glimlach.

Niet zomaar een reflex.

Maar een bewuste lach.

Jonathan lachte terug.

Op dat ene moment voelde hij iets wat geen wetenschappelijk artikel ooit volledig kon beschrijven.

Relatie.

Verbondenheid.

Liefde.

Geen apparaat kon haar vastleggen.

Toch was zij werkelijker dan alles wat hij die dag onder de microscoop had gezien.

David komt langs

Enkele dagen later zat David weer aan de keukentafel.

Jonathan vertelde over de echo.

Over de wind.

Over Samuels glimlach.

David luisterde aandachtig.

Daarna zei hij:

“Misschien heeft God de zichtbare wereld juist geschapen om ons iets van de onzichtbare wereld te leren.”

Jonathan keek op.

“Hoe bedoel je?”

David glimlachte.

“Een zaadje vertelt iets over geloof.”

“Licht vertelt iets over waarheid.”

“Brood vertelt iets over leven.”

“Water vertelt iets over reiniging.”

“Een vader vertelt iets over Gods Vaderhart.”

Hij zweeg even.

“En een eerste adem vertelt iets over nieuw leven.”

Jonathan voelde hoe alle puzzelstukjes langzaam in elkaar begonnen te vallen.

Een blik omhoog

Die nacht liep hij naar buiten.

De hemel was helder.

Duizenden sterren fonkelden boven hem.

Hij dacht aan Abraham.

Aan David.

Aan de herders van Bethlehem.

Zij hadden dezelfde hemel gezien.

Misschien, dacht Jonathan, is de schepping nooit bedoeld geweest als een verzameling losse wonderen.

Misschien is zij één grote taal.

Een taal waarin God al vanaf het begin spreekt.

Niet luid.

Niet dwingend.

Maar voortdurend.

Voor iedereen die wil luisteren.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat niet alles wat werkelijk is, zichtbaar hoeft te zijn.

De wind zie je niet.

Liefde zie je niet.

Hoop zie je niet.

God zie je evenmin.

Toch laat Hij overal de sporen van Zijn aanwezigheid achter.

Misschien is geloven leren kijken naar wat het oog alleen niet kan zien.”

Hij sloot zijn dagboek.

Vanuit de babykamer klonk opnieuw de rustige ademhaling van Samuel.

Jonathan glimlachte.

Iedere ademhaling herinnerde hem eraan dat het grootste wonder van het leven vaak verborgen begint.

Zoals Gods werk.

Stil.

Onzichtbaar.

Maar onmiskenbaar aanwezig.

Hoofdstuk 6 – Het Ritme van het Leven

De herfst had zijn intrede gedaan.

De bladeren kleurden langzaam goudgeel. Iedere ochtend reed Jonathan langs dezelfde bomen naar het ziekenhuis. Toch leken ze nooit hetzelfde. Elke dag was er iets veranderd.

Een blad minder.

Een tint dieper.

Een tak die zich boog onder de wind.

Het leven bleek voortdurend in beweging.

Niet gehaast.

Maar ook nooit stilstaand.

Een kloppend hart

Die ochtend stond Jonathan opnieuw bij een echoapparaat.

Op het scherm verscheen een hartje dat nog nauwelijks groter was dan een rijstkorrel.

Toch klopte het.

Regelmatig.

Onvermoeibaar.

De jonge arts naast hem keek bewonderend naar het scherm.

“Bijzonder,” zei ze zacht.

Jonathan knikte.

Hij wist hoeveel onderzoek er was gedaan naar het hart.

Hoe nauwkeurig iedere spiervezel werkte.

Hoe duizenden elektrische signalen elkaar onafgebroken opvolgden.

Maar vandaag viel hem iets anders op.

Het hart klopte zonder dat het kind besloot te leven.

Het leven was al begonnen voordat het zich daarvan bewust kon zijn.

De dirigent

Later die middag trof hij professor Van der Meer in een lege concertzaal van de stad.

Een jeugdorkest repeteerde.

De violen stemden hun instrumenten.

Een trompettist oefende voorzichtig enkele tonen.

Hier en daar klonk nog een valse noot.

Toen verscheen de dirigent.

Hij zei nauwelijks iets.

Hij hief slechts zijn handen.

Plotseling veranderde alles.

Losse klanken werden muziek.

Instrumenten die afzonderlijk hadden geklonken, vormden één geheel.

Jonathan luisterde ademloos.

“Zie je het?” vroeg de professor.

“Ja.”

“Waar komt de muziek vandaan?”

Jonathan dacht na.

“Niet uit één instrument.”

“Precies.”

“En toch heeft ieder instrument zijn eigen plaats.”

De professor keek hem aan.

“Zo werkt ook het menselijk lichaam.”

Hij wachtte even.

“En misschien wel de hele schepping.”

Verborgene orde

Terug in het laboratorium dacht Jonathan aan het orkest.

Miljoenen cellen.

Miljarden verbindingen.

Alles werkte samen.

Niet volmaakt.

Maar wonderlijk doelgericht.

Hij opende opnieuw een wetenschappelijk artikel.

Er stond nauwkeurig beschreven hoe cellen met elkaar communiceerden.

Chemische signalen.

Elektrische impulsen.

Eiwitten.

Receptoren.

Hij las aandachtig.

Toch bleef één vraag knagen.

Waarom lijkt alles voortdurend gericht op samenwerking?

Waarom geen chaos?

Waarom juist orde?

Samuel ontdekt zijn handen

Die avond lag Samuel op een zachte deken in de woonkamer.

Plotseling hield hij beide handjes omhoog.

Met grote verbazing keek hij ernaar.

Hij draaide ze langzaam om.

Opende zijn vingers.

Sloot ze weer.

Jonathan moest lachen.

Voor Samuel was dit een ontdekking.

Voor God was het al vanaf het begin bekend geweest.

Anna ging naast hem zitten.

“Wij zien zijn ontwikkeling stap voor stap.”

Ze keek liefdevol naar hun zoon.

“God kende iedere stap al voordat hij geboren werd.”

Jonathan knikte zwijgend.

Steeds vaker merkte hij dat wetenschap en geloof elkaar niet tegenwerkten.

Integendeel.

Hoe meer hij ontdekte over het leven, hoe groter zijn verwondering werd.

David leest Prediker

Een week later kwam David opnieuw langs.

Hij las enkele woorden uit Prediker:

“Voor alles is er een vastgestelde tijd.”

Daarna sloot hij de Bijbel.

“Wij willen vaak versnellen.”

Jonathan glimlachte.

“Dat herken ik.”

“We willen onmiddellijk begrijpen.”

“Onmiddellijk veranderen.”

“Onmiddellijk groeien.”

David keek naar Samuel.

“Maar God werkt meestal anders.”

“Zoals een kind niet in één dag volwassen wordt...”

“...zo groeit ook een mens geestelijk.”

De les van de seizoenen

Die avond liep Jonathan nog een keer naar buiten.

Een koude wind blies de laatste bladeren van de bomen.

Hij dacht aan de lente.

Aan de zomer.

Aan deze herfst.

En straks de winter.

Geen enkel seizoen probeerde een ander seizoen te zijn.

Alles had zijn eigen plaats.

Zijn eigen ritme.

Zijn eigen schoonheid.

Misschien gold dat ook voor zijn eigen leven.

Misschien hoefde hij niet alle antwoorden vandaag al te hebben.

Misschien mocht hij leren vertrouwen op Gods tijd.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat God niet alleen het leven geeft, maar ook het ritme ervan bepaalt.

Wij willen vaak vooruitlopen.

God leert ons groeien.

Zoals een boom niet sneller groeit door eraan te trekken, zo groeit geloof niet door ongeduld.

Misschien is vertrouwen niets anders dan meegaan in Gods tempo.”

Jonathan sloot zijn dagboek.

Boven klonk opnieuw de rustige ademhaling van Samuel.

Het ritme van een slapend kind.

Regelmatig.

Rustig.

Trouw.

Hij glimlachte.

Het leven hoefde niet gehaast te worden.

De Schepper, die de eerste adem had gegeven, zou ook iedere volgende adem dragen.

Hoofdstuk 7 – Wanneer Verwondering Wijsheid Wordt

De weken gingen voorbij.

Samuel groeide zichtbaar. Zijn bewegingen werden krachtiger. Zijn ogen volgden steeds vaker de gezichten van zijn vader en moeder. Soms leek hij aandachtig te luisteren wanneer Jonathan zacht tegen hem sprak.

“Waar denkt zo’n klein mensje aan?” vroeg Anna glimlachend.

Jonathan keek naar zijn zoon.

“Misschien vraagt hij zich helemaal niets af.”

“Misschien is verwondering voldoende.”

Dat antwoord verraste hemzelf.

Vroeger had hij gedacht dat kennis het hoogste doel was.

Nu begon hij te ontdekken dat ware kennis altijd begint met verwondering.

De bibliotheek

Professor Van der Meer nodigde Jonathan uit in de oude universiteitsbibliotheek.

Hoge boekenkasten reikten tot aan het plafond. Duizenden boeken stonden er naast elkaar. Sommige waren eeuwen oud.

De professor haalde een dik anatomieboek uit de kast.

Daarna een Bijbel.

Hij legde beide naast elkaar.

“Vertellen deze boeken hetzelfde verhaal?”

Jonathan schudde zijn hoofd.

“Nee.”

“Zijn ze daarom elkaars tegenstander?”

Jonathan dacht na.

“Ook niet.”

De professor glimlachte.

“Het ene boek leert ons hoe het lichaam werkt.”

Hij legde zijn hand op het anatomieboek.

“Het andere vertelt ons waarom het leven betekenis heeft.”

Zijn hand rustte nu op de Bijbel.

“Wanneer je die twee door elkaar haalt, raak je beide kwijt.”

Jonathan bleef zwijgend naar de boeken kijken.

Hij voelde hoe een oude spanning langzaam verdween.

Meer dan informatie

Onderweg naar huis dacht hij aan zijn studietijd.

Hij had duizenden feiten geleerd.

Botten.

Spieren.

Zenuwen.

Hormonen.

Hij kon ze bijna allemaal benoemen.

Maar kennis alleen had hem nog geen wijs mens gemaakt.

Hij kende artsen die briljant waren.

En toch hun patiënten nauwelijks zagen.

Hij kende eenvoudige mensen zonder academische opleiding.

Maar hun woorden brachten rust.

Misschien was wijsheid iets anders dan veel weten.

Misschien was wijsheid weten wat werkelijk belangrijk is.

Samuel leert luisteren

Die avond zat Jonathan met Samuel op schoot.

Hij begon zacht een psalm te neuriën.

Samuel werd stil.

Zijn kleine ogen bleven op het gezicht van zijn vader gericht.

Jonathan stopte met zingen.

Even bleef het stil.

Toen verscheen er opnieuw die brede glimlach.

Jonathan lachte hardop.

“Volgens mij heb ik mijn eerste fan.”

Anna schoot in de lach.

“Of je eerste criticus.”

Het huis vulde zich met warmte.

Op zulke momenten leek de tijd even stil te staan.

David vertelt een verhaal

Enkele dagen later zaten Jonathan en David opnieuw samen.

David pakte een klein houten schaakbord.

Hij zette de stukken klaar.

“Ken je de regels?”

“Een beetje.”

David wees op de koning.

“Dit stuk is het belangrijkste.”

Daarna wees hij op een pion.

“Maar zonder deze pion kan soms de hele partij verloren gaan.”

Jonathan keek aandachtig toe.

“Wat wil je daarmee zeggen?”

David glimlachte.

“In Gods Koninkrijk wordt grootheid anders gemeten.”

“Niet door positie.”

“Niet door aanzien.”

“Maar door trouw.”

Jonathan dacht aan Samuel.

Niemand kende zijn naam.

Hij had nog niets gepresteerd.

En toch was hij van onschatbare waarde.

Een onverwacht inzicht

Die nacht liep Jonathan nog eenmaal naar de babykamer.

Samuel sliep diep.

Zijn kleine hand lag geopend naast zijn hoofd.

Jonathan keek er lang naar.

Hij dacht aan alle boeken die hij ooit had gelezen.

Aan alle colleges.

Aan alle onderzoeken.

Plotseling beseftte hij dat dit slapende kind hem meer over afhankelijkheid had geleerd dan welke professor ook.

Samuel leefde volledig uit ontvangen genade.

Hij kon niets verdienen.

Niets bewijzen.

Niets terugbetalen.

En toch werd hij onvoorwaardelijk geliefd.

Jonathan voelde hoe zijn ogen vochtig werden.

Was dat niet precies het Evangelie?

Dagboek

Die avond schreef hij:

“Vandaag ontdekte ik dat wijsheid niet begint met antwoorden.

Zij begint met eerbied.

Met luisteren.

Met verwondering.

Hoe meer ik leer over het leven, hoe groter het mysterie wordt.

En misschien is dat geen tekort aan kennis.

Misschien is het een uitnodiging om de Schepper steeds dieper te leren kennen.”

Hij legde zijn pen neer.

Vanuit de babykamer klonk opnieuw het rustige ritme van Samuels ademhaling.

Jonathan glimlachte.

Hij hoefde niet alles te begrijpen.

Sommige waarheden worden niet eerst geleerd.

Ze worden geleefd.

En juist daarin begon de grootste wijsheid.

Hoofdstuk 8 – Geschreven in de Tijd

De winter had de stad stil gemaakt.

Een dunne laag rijp lag over de bomen. De lucht was helder en scherp. Jonathan hield Samuel dicht tegen zich aan terwijl hij langzaam door het park liep.

Zijn zoon keek aandachtig om zich heen.

Voor ieder geluid draaide hij zijn hoofd.

Voor iedere beweging opende hij zijn ogen iets verder.

Alles was nieuw.

Voor Jonathan was het park vertrouwd.

Voor Samuel was het een wereld die hij voor het eerst ontdekte.

Tijd anders beleven

“Is het niet bijzonder,” zei Anna toen ze later samen koffie dronken, “dat Samuel geen idee heeft van gisteren of morgen?”

Jonathan keek naar zijn zoon.

“Voor hem bestaat eigenlijk alleen dit moment.”

Anna glimlachte.

“Misschien is dat wel een gave.”

Jonathan dacht na.

Als arts leefde hij voortdurend vooruit.

Afspraken.

Onderzoeken.

Planningen.

Agenda's.

Toch leek Samuel gelukkiger zonder enig besef van de klok.

De oude klok

Enkele dagen later nodigde professor Van der Meer hem uit in een oud klooster.

In de hal hing een eeuwenoude slingerklok.

Iedere seconde klonk hoorbaar door de ruimte.

Tik.

Tak.

Tik.

Tak.

De professor bleef staan.

“Wat hoor je?”

“Een klok.”

“Nog iets?”

Jonathan luisterde opnieuw.

“Ritme.”

“Precies.”

De professor glimlachte.

“Wij meten de tijd met klokken.”

“God vult de tijd met betekenis.”

Die ene zin bleef de rest van de dag in Jonathans gedachten hangen.

Meer dan toeval

Terug in zijn werkkamer bladerde Jonathan door foto's van Samuel.

De eerste echo.

De eerste lach.

De eerste keer dat hij zijn vinger stevig vastgreep.

Iedere foto vertelde een verhaal.

Geen enkele foto stond op zichzelf.

Pas samen vormden zij een levensverhaal.

Plotseling vroeg Jonathan zich af:

Misschien is dat ook zo met Gods leiding.

Losse gebeurtenissen lijken soms toevallig.

Pas achteraf zie je de rode draad.

David opent Prediker

Die avond kwam David langs.

Hij las:

“Hij heeft alles mooi gemaakt op Zijn tijd.”

Daarna sloot hij de Bijbel.

“Wij beoordelen Gods werk vaak halverwege.”

Jonathan keek op.

“Zoals?”

“Alsof je halverwege een symfonie besluit dat het muziekstuk mislukt is.”

Jonathan glimlachte.

“Terwijl het mooiste gedeelte misschien nog moet komen.”

David knikte.

“Precies.”

Samuel leert omrollen

Die week gebeurde er opnieuw iets.

Samuel rolde voor het eerst zelfstandig om.

Het kostte zichtbaar moeite.

Hij begon.

Stopte.

Probeerde opnieuw.

En ineens lukte het.

Jonathan applaudisseerde spontaan.

Samuel keek verbaasd op.

Daarna verscheen zijn bekende glimlach.

Jonathan dacht:

Voor Samuel voelt dit als een enorme overwinning.

Voor ons is het slechts één stap.

En misschien kijkt God wel zo naar ons.

Hij verheugt Zich over kleine stappen die wij zelf nauwelijks belangrijk vinden.

Een onverwacht gesprek

Die avond vroeg Anna:

“Denk je weleens aan de toekomst van Samuel?”

Jonathan knikte langzaam.

“Elke dag.”

“Ben je bang?”

Hij zweeg even.

“Soms.”

Anna pakte zijn hand.

“Ik ook.”

Even bleven ze stil.

Toen zei ze zacht:

“Maar dezelfde God die zijn eerste adem gaf, kent ook zijn laatste.”

Jonathan keek haar aan.

Hij wist dat zij gelijk had.

Niet omdat zij alle antwoorden hadden.

Maar omdat God trouw was gebleken, lang voordat Samuel geboren werd.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat tijd meer is dan minuten en jaren.

Tijd is de plaats waar God Zijn beloften ontvouwt.

Wij zien slechts één bladzijde tegelijk.

Hij kent het hele boek.

Daarom hoef ik niet bang te zijn voor hoofdstukken die ik nog niet gelezen heb.

De Auteur is dezelfde.”

Hij legde zijn pen neer.

Vanuit de babykamer klonk opnieuw de rustige ademhaling van Samuel.

Jonathan bleef nog even luisteren.

Iedere ademhaling vertelde hetzelfde verhaal.

God werkte.

Geduldig.

Nauwkeurig.

Trouw.

Zoals een schrijver die geen enkel hoofdstuk overslaat.

En Jonathan begon te vermoeden dat zijn eigen verhaal nog maar net begonnen was.

Hoofdstuk 9 - De Stem Achter de Stilte

De dagen werden korter.

De winterzon liet zich slechts enkele uren zien voordat de schemering opnieuw bezit nam van de stad. Jonathan begon die stille uren steeds meer te waarderen. Het waren de momenten waarop hij niet hoefde te rennen, niet hoefde te beslissen en niet hoefde uit te leggen.

Hij kon eenvoudig aanwezig zijn.

En luisteren.

Stilte is niet leeg

Op een zaterdagmorgen wandelde Jonathan alleen door een natuurgebied aan de rand van de stad.

Er was nauwelijks wind.

Zelfs de vogels leken stiller dan anders.

Aanvankelijk voelde die stilte ongemakkelijk.

Zijn gedachten vulden onmiddellijk de leegte.

Lijstjes.

Afspraken.

Onderzoeken.

Vragen.

Maar naarmate hij verder liep, gebeurde er iets.

Niet de stilte veranderde.

Hijzelf veranderde.

Zijn gedachten werden rustiger.

Zijn ademhaling vertraagde.

Zijn aandacht verschoof van zichzelf naar de wereld om hem heen.

Een specht tikte tegen een oude boom.

Een ree verscheen heel even tussen de struiken.

In de verte schitterde de rijp in het eerste zonlicht.

Jonathan bleef stilstaan.

Hij had dit landschap al tientallen keren bezocht.

Maar nog nooit werkelijk gezien.

Elia op de berg

Die middag ontmoette hij David.

Ze zaten samen bij de open haard.

David sloeg zijn Bijbel open.

“Herinner je je Elia op de Horeb?”

Jonathan knikte.

“De storm.”

“De aardbeving.”

“Het vuur.”

David keek hem aan.

“Waar sprak God uiteindelijk?”

Jonathan antwoordde zacht:

“In het suizen van een zachte stilte.”

David glimlachte.

“Wij zoeken God vaak in het spectaculaire.”

Hij wees naar het haardvuur.

“Maar meestal vormt Hij mensen in de stilte.”

Jonathan dacht aan de afgelopen maanden.

Niet één groot wonder had hem veranderd.

Het waren juist de kleine momenten geweest.

De eerste adem van Samuel.

Een glimlach.

Een wandeling.

Een Bijbeltekst.

Een gesprek.

Langzaam begon hij te begrijpen hoe God werkte.

Het ziekenhuis zwijgt nooit

Maandagochtend leek het ziekenhuis precies het tegenovergestelde van het bos.

Piepers.

Telefoons.

Voetstappen.

Deuren.

Gesprekken.

Alles was voortdurend in beweging.

Jonathan merkte dat hij zich vroeger door die drukte had laten meeslepen.

Vandaag niet.

Terwijl hij over de afdeling liep, droeg hij de stilte van het bos nog met zich mee.

Niet als afwezigheid van geluid.

Maar als een innerlijke rust.

Voor het eerst beseftte hij dat vrede niet afhankelijk is van omstandigheden.

Zij begint in het hart.

Samuel luistert

Die avond zat Samuel op schoot.

Jonathan zei niets.

Hij keek alleen naar zijn zoon.

Samuel keek terug.

Er werden geen woorden gesproken.

Toch gebeurde er iets.

Er ontstond verbondenheid.

Jonathan glimlachte.

Hoe ouder hij werd, hoe meer hij ontdekte dat liefde vaak zwijgt.

Niet omdat zij niets te zeggen heeft.

Maar omdat aanwezigheid soms meer spreekt dan woorden.

Professor Van der Meer

Enkele dagen later liep Jonathan opnieuw met de professor door de tuin.

“Waarom vinden zoveel mensen stilte moeilijk?” vroeg Jonathan.

De professor dacht even na.

“Omdat stilte eerlijk is.”

“Eerlijk?”

“In stilte verdwijnen onze afleidingen.”

Hij keek Jonathan vriendelijk aan.

“Dan ontmoeten we onszelf.”

Jonathan zweeg.

De professor vervolgde:

“En juist daar ontmoet God ons vaak.”

Een onverwachte ontdekking

Die nacht bleef Jonathan nog lang wakker.

Hij dacht terug aan zijn drukke leven.

Hoe vaak had hij God gevraagd om duidelijk te spreken?

Misschien had God al die tijd gesproken.

Maar had Jonathan eenvoudigweg te veel lawaai gemaakt om Hem te horen.

Die gedachte maakte hem stil.

Niet schuldig.

Wel dankbaar.

God had nooit opgehouden te spreken.

Hij had geduldig gewacht totdat Jonathan bereid was te luisteren.

Dagboek

Die avond schreef hij:

“Vandaag ontdekte ik dat stilte geen leegte is.

Zij is ruimte.

Ruimte waarin God opnieuw hoorbaar wordt.

Ik heb vaak gevraagd waarom God zweeg.

Misschien sprak Hij zachter dan mijn onrust kon verdragen.

Vanaf vandaag wil ik niet alleen tijd maken om te spreken.

Ik wil leren luisteren.”

Jonathan sloot zijn dagboek.

Hij liep nog eenmaal naar de babykamer.

Samuel sliep diep.

Zijn ademhaling was rustig.

Regelmatig.

Vertrouwd.

Jonathan bleef enkele minuten naast het bedje staan.

Hij zei niets.

Hij bad niets.

Hij was er gewoon.

En in die eenvoudige stilte voelde hij zich dicht bij God dan tijdens veel woorden.

Misschien, dacht hij, begint geloof niet met spreken.

Misschien begint het met luisteren.

Hoofdstuk 10 – De Spiegel van het Hart

De eerste sneeuw viel in de vroege ochtend.

Niet veel.

Slechts een dunne witte laag die de wereld voor even leek te veranderen.

Jonathan schoof het gordijn opzij.

Het ziekenhuis aan de overkant zag er hetzelfde uit als gisteren.

En toch ook niet.

De sneeuw had niets aan het gebouw veranderd.

Alleen aan de manier waarop hij ernaar keek.

Hij bleef even staan.

Misschien, dacht hij, verandert God ons ook vaak niet door de wereld te veranderen, maar door onze ogen te openen.

De oude spiegel

Later die week bezochten Jonathan en Anna een antiekmarkt.

Terwijl Anna een kraampje met oude boeken bekeek, bleef Jonathan staan bij een grote spiegel.

Het glas was meer dan honderd jaar oud.

Hier en daar zaten kleine oneffenheden in het oppervlak.

Wanneer hij erin keek, leek zijn gezicht net iets anders.

De oude handelaar glimlachte.

“Deze spiegel laat niet alles haarscherp zien.”

Jonathan knikte.

“Maar misschien wel eerlijker.”

De man keek hem onderzoekend aan.

“Een moderne spiegel toont je gezicht.”

Hij streek met zijn hand over het oude glas.

“Deze laat je leeftijd zien.”

Jonathan glimlachte.

De woorden bleven hangen.

Wie ben ik eigenlijk?

Die avond bleef hij lang voor de spiegel in de badkamer staan.

Hij zag dezelfde man als iedere ochtend.

Donkere kringen onder zijn ogen.

Een paar grijze haren die er een jaar geleden nog niet waren geweest.

Lachrimpels.

Sporen van vermoeidheid.

Maar hij wist ook dat geen enkele spiegel kon laten zien wat zich werkelijk in een mens afspeelde.

Twijfels.

Hoop.

Dankbaarheid.

Angst.

Verlangen.

De diepste werkelijkheid bleef verborgen.

David leest Jakobus

Een paar dagen later zat David opnieuw bij hen thuis.

Hij sloeg de brief van Jakobus open.

“Wie het Woord hoort maar er niet naar handelt, lijkt op iemand die zijn gezicht in een spiegel bekijkt. Zodra hij wegloopt, vergeet hij hoe hij eruitzag.”

Jonathan keek op.

“Waarom gebruikt Jakobus juist een spiegel?”

David glimlachte.

“Omdat een spiegel niet bedoeld is om je te veroordelen.”

“Maar om je de waarheid te laten zien.”

Hij zweeg even.

“Gods Woord is geen raam waardoor wij vooral naar anderen kijken.”

“Het is een spiegel.”

Jonathan voelde zich aangesproken.

Hoe vaak had hij de Bijbel gelezen om antwoorden te vinden voor anderen?

En hoe zelden had hij hem geopend met de vraag:

Heere, wat wilt U mij laten zien?

Samuel ontdekt zichzelf

Enkele weken later gebeurde er iets bijzonders.

Anna hield Samuel voor een grote spiegel.

Hij keek nieuwsgierig naar het kindje dat hem aankeek.

Voorzichtig stak hij zijn hand uit.

Hij lachte.

Het andere kindje lachte terug.

Hij fronste.

Het andere kindje fronste eveneens.

Jonathan moest lachen.

“Nog even,” zei hij.

“Dan ontdekt hij dat hij zichzelf ziet.”

Plotseling werd hij stil.

Was dat niet ook de geestelijke groei van een mens?

Eerst zien wij alleen een verhaal.

Later ontdekken wij dat het over onszelf gaat.

Professor Van der Meer

Tijdens hun volgende wandeling vroeg Jonathan:

“Professor, waarom is het zo moeilijk om eerlijk naar jezelf te kijken?”

De professor dacht even na.

“Omdat wij allemaal liever een ideaalbeeld zien dan de werkelijkheid.”

Hij pakte een bevroren blad van de grond.

“Toch kan alleen de waarheid genezen.”

Hij brak het dunne ijslaagje voorzichtig tussen zijn vingers.

“Een arts behandelt geen denkbeeldige ziekte.”

Hij keek Jonathan vriendelijk aan.

“En God geneest geen denkbeeldige mensen.”

Jonathan glimlachte.

Dat was confronterend.

Maar ook bevrijdend.

God kende hem immers al volledig.
En toch had Hij hem lief.
De grootste ontdekking
Die nacht schreef Jonathan geen aantekeningen.
Hij bad.
“Heere...
laat mij niet alleen groeien in kennis.
Leer mij groeien in waarheid.
Geef mij de moed om mezelf te zien zoals U mij ziet.
Niet om moedeloos te worden.
Maar om Uw genade des te groter te leren kennen.”
Er viel een diepe rust over hem.
Hij hoefde zich niet mooier voor te doen.
Niet sterker.
Niet geestelijker.
God kende zijn hart al.
En Zijn liefde was niet kleiner geworden.

Dagboek

De volgende ochtend schreef Jonathan:
“Vandaag ontdekte ik dat Gods Woord een spiegel is.
Niet om mij te beschamen.
Maar om mij stap voor stap te veranderen.
Wie zichzelf niet kent, begrijpt Gods genade maar ten dele.
Wie zichzelf leert zien in het licht van Christus, ontdekt dat genade groter is dan schuld.
Misschien is dat wel het begin van echte vrijheid.”
Hij sloot zijn dagboek.
Vanuit de woonkamer klonk Samuels vrolijke gelach.
Jonathan liep naar hem toe.
Zijn zoon keek opnieuw in de spiegel.
Ditmaal lachte Jonathan mee.

Niet omdat Samuel zichzelf al herkende.

Maar omdat hij wist dat er een dag zou komen waarop zijn zoon niet alleen zijn eigen gezicht zou leren kennen.

Hij bad dat Samuel ooit ook Degene zou leren kennen in Wiens beeld hij geschapen was.

En Jonathan beseftte dat die ontdekking de mooiste reis van een mensenleven zou zijn.

Hoofdstuk 11 – Opnieuw Geboren

De winter liep langzaam ten einde.

Hier en daar verschenen de eerste sneeuwklonkjes tussen het dorre gras. Jonathan bleef er even naar kijken toen hij Samuel in de kinderwagen door het park reed.

Een paar weken geleden had hier nog sneeuw gelegen.

Nu brak nieuw leven voorzichtig door de bevroren aarde heen.

De natuur leek een verhaal te vertellen.

Niet met woorden.

Maar met seizoenen.

Een onverwachte vraag

Die middag zat Jonathan in de koffiekamer van het ziekenhuis.

Een jonge coassistent kwam naast hem zitten.

“Mag ik u iets vragen?”

“Natuurlijk.”

“U spreekt vaak over verwondering.”

Jonathan glimlachte.

“Dat klopt.”

“Maar waarom lijkt het alsof sommige mensen alles begrijpen en toch ongelukkig blijven?”

Jonathan dacht even na.

Omdat hij het antwoord zelf nog maar pas begon te ontdekken.

“Kennis verandert niet automatisch een hart.”

De coassistent keek vragend.

“Je kunt alles weten over het leven...”

“...zonder werkelijk te leren leven.”

Nicodemus

Die avond zocht Jonathan het derde hoofdstuk van het Johannesevangelie op.

Hij kende het gesprek tussen Jezus en Nicodemus al jaren.

Maar deze keer las hij langzamer.

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien.”

Jonathan bleef bij die woorden hangen.

Opnieuw geboren.

Nicodemus dacht aan een tweede lichamelijke geboorte.

Maar Jezus sprak over iets anders.

Een nieuw begin.

Niet van het lichaam.

Maar van het hart.

Professor Van der Meer

De volgende ochtend ontmoette hij de professor opnieuw.

Ze liepen langs een beek waarin het smeltwater rustig stroomde.

“Professor,” begon Jonathan, “ik begrijp steeds beter hoe een mens lichamenlijk geboren wordt.”

“Maar geestelijk?”

De professor glimlachte.

“Dat kun je uiteindelijk niet onder een microscoop leggen.”

Hij wees naar het water.

“Zie je die bron?”

Jonathan knikte.

“Niemand ziet waar iedere druppel precies vandaan komt.”

“Maar je ziet wel het stromende water.”

Hij keek Jonathan aan.

“Zo is het ook met Gods Geest.”

Samuel zet zijn eerste stapjes

Enkele weken later gebeurde iets waar Jonathan en Anna reikhalzend naar hadden uitgekeken.

Samuel trok zich voorzichtig op aan de bank.

Hij wankelde.

Bleef even staan.

Liet één hand los.

Nog één.

Een aarzelende stap.

Toen nog één.

Daarna plofte hij lachend op de grond.

Anna klapte enthousiast.

Jonathan voelde opnieuw die bekende ontroering.

Niemand verwachtte dat Samuel direct zou kunnen rennen.

Iedere stap was een wonder.

Misschien, dacht hij, verwacht God dat ook niet van Zijn kinderen.

Hij vraagt geen volmaaktheid op de eerste dag.

Hij verheugt Zich over iedere stap die in vertrouwen wordt gezet.

David legt uit

Die avond kwam David langs.

Jonathan vertelde over Nicodemus.

David luisterde aandachtig.

Daarna zei hij:

“Een kind kiest zijn eigen geboorte niet.”

Jonathan keek op.

“Nee.”

“En toch verandert zijn hele bestaan.”

Hij liet een korte stilte vallen.

“Zo is genade.”

“Geen prestatie.”

“Geen beloning.”

“Maar een nieuw leven dat God schenkt.”

Jonathan dacht aan Samuel.

Zijn zoon had niets gedaan om geboren te worden.

Alles was ontvangen.

Misschien gold dat ook voor het nieuwe leven waar Jezus over sprak.

Een andere blik

Later die nacht liep Jonathan naar de babykamer.

Samuel sliep rustig.

Zijn borst bewoog langzaam op en neer.

Jonathan herinnerde zich opnieuw die eerste ademhaling.

Toen had hij vooral gedacht aan het wonder van de schepping.

Nu zag hij er nog iets anders in.

Iedere geboorte wees verder dan zichzelf.

Zij was een herinnering.

Een uitnodiging.

Een beeld van een nog groter wonder.

Dat God mensen niet alleen leven wil geven.

Maar ook nieuw leven.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat een mens twee keer geboren kan worden.

Eén keer om deze wereld binnen te gaan.

En één keer om Gods Koninkrijk te leren zien.

De eerste geboorte gaf mij adem.

De tweede geeft mij hoop.

De eerste maakte mij mens.

De tweede leert mij leven als een kind van God.

Misschien begon daarom mijn verwondering bij Samuels eerste adem.

Omdat God mij daarmee voorbereidde op een nog groter geheim.”

Jonathan sloot zijn dagboek.

Hij keek nog eenmaal naar zijn slapende zoon.

De kamer was stil.

Alleen het zachte ritme van Samuels ademhaling vulde de ruimte.

Jonathan glimlachte.

Hij dacht terug aan de dag waarop zijn zoon werd geboren.

Toen wist hij nog niet welke reis zou beginnen.

Nu begon hij langzaam te begrijpen.

De eerste adem van een kind was niet het eindpunt van het verhaal.

Zij was de eerste bladzijde van een veel groter boek.

Een boek dat uiteindelijk niet alleen over Samuel ging.

En zelfs niet alleen over hemzelf.

Maar over de God die leven geeft.

En mensen uitnodigt om dat leven telkens opnieuw te ontvangen.

Hoofdstuk 12 – De Vader Die Wacht

De lente brak definitief door.

Overall verschenen knoppen aan de bomen. Het gras kleurde friskgroen en de eerste vogels bouwden hun nesten. Terwijl Jonathan met Samuel door het park wandelde, viel hem op hoe vanzelfsprekend alles opnieuw begon.

Geen boom twijfelde of hij weer zou uitlopen.

Geen vogel vergat zijn lied.

De schepping leek te vertrouwen op een trouw die groter was dan zichzelf.

Jonathan vroeg zich af waarom mensen dat vaak zoveel moeilijker vonden.

Een verloren zoon

Die middag las hij het vijftiende hoofdstuk van het Evangelie naar Lukas.

Niet vluchtig.

Maar langzaam.

Hij kende de gelijkenis van de verloren zoon al sinds zijn jeugd.

Toch trof hem deze keer iets wat hij jarenlang nauwelijks had opgemerkt.

Het verhaal ging niet in de eerste plaats over een zoon.

Het ging over een vader.

Een vader die bleef wachten.

Een vader die bleef uitzien.

Een vader die niet ophield lief te hebben.

Jonathan sloot even zijn ogen.

Sinds Samuel geboren was, las hij iedere tekst over vaderschap anders.

Een vraag aan professor Van der Meer

Enkele dagen later vroeg Jonathan tijdens hun wandeling:

“Professor, waarom rent de vader zijn zoon tegemoet?”

De professor glimlachte.

“Omdat liefde sneller is dan schaamte.”

Jonathan bleef staan.

“Dat heb ik nog nooit zo gezien.”

“De zoon heeft zijn schuldbelijdenis voorbereid.”

“De vader heeft zijn omhelzing voorbereid.”

Ze liepen zwijgend verder.

Na enkele minuten vervolgde de professor:

“Wij denken vaak dat God vooral wacht op perfecte mensen.”

Hij schudde zijn hoofd.

“Maar Jezus vertelt juist over een Vader Die uitkijkt naar mensen die terugkomen.”

Samuel valt

Diezelfde week zette Samuel opnieuw zijn eerste stapjes.

Dit keer liep hij verder dan ooit tevoren.

Eén stap.

Nog één.

Nog één.

Toen verloor hij zijn evenwicht.

Hij viel.

Zijn lip begon te trillen.

Jonathan stond al op.

Maar voordat hij Samuel kon optillen, zag hij iets bijzonders.

Zijn zoon keek eerst naar hem.

Niet om te zien hoe hard hij gevallen was.

Maar om te ontdekken hoe zijn vader zou reageren.

Jonathan glimlachte.

Hij strekte zijn armen uit.

“Kom maar.”

Samuel begon direct weer te lachen.

Hij kroop zonder aarzelen naar zijn vader toe.

Jonathan drukte hem stevig tegen zich aan.

Op dat moment trof een eenvoudige gedachte hem diep.

Samuel was niet bang om te vallen.

Omdat hij wist dat hij geliefd was.

David vertelt

Die avond zaten Jonathan en David nog lang na te praten.

Jonathan vertelde wat er gebeurd was.

David glimlachte.

“Kinderen begrijpen genade vaak beter dan volwassenen.”

“Hoe bedoel je?”

“Een kind denkt na een val niet eerst na of het nog wel welkom is.”

Jonathan keek zwijgend voor zich uit.

“Het rent naar zijn vader.”

Die woorden bleven nog lang hangen.

Hoe vaak had hij zelf gedacht dat hij eerst sterker, beter of trouwer moest worden voordat hij opnieuw tot God kon gaan?

En toch leek Jezus precies het tegenovergestelde te leren.

Een gebed zonder maskers

Die nacht bleef Jonathan nog even beneden.

Hij deed geen moeite om mooie woorden te vinden.

“Heere...”

meer kwam er niet.

Na een lange stilte vervolgde hij:

“Ik denk dat ik U soms meer heb benaderd als Rechter dan als Vader.”

Hij zweeg.

“Leer mij thuiskomen.”

Niet met prestaties.

Niet met verklaringen.

Maar als een kind.

De woorden waren eenvoudig.

Toch voelde hij zich lichter toen hij opstond.

Dagboek

Later schreef hij:

“Vandaag ontdekte ik dat Gods liefde niet begint wanneer ik eindelijk alles op orde heb.

Zij wachtte al op mij toen ik nog onderweg was.

Zoals Samuel na zijn val onmiddellijk mijn armen zocht, zo nodigt God mij uit om steeds opnieuw naar Hem terug te keren.

Misschien is geloof uiteindelijk minder ingewikkeld dan ik vaak heb gedacht.

Misschien is geloven vooral leren vertrouwen op het hart van de Vader.”

Hij sloot zijn dagboek.

Boven hoorde hij Samuel rustig slapen.

Jonathan glimlachte.

Zijn zoon wist nog niets van theologie.

Niets van ingewikkelde woorden.

Maar hij kende wel de veiligste plaats op aarde.

De armen van zijn vader.

Jonathan keek omhoog.

En voor het eerst sinds lange tijd bad hij niet alleen tot de almachtige Schepper van hemel en aarde.

Hij bad met de eenvoud van een kind.

“Vader...

dank U dat Uw armen altijd verder reiken dan mijn grootste afstand.”

Buiten zong een merel zijn eerste ochtendlied.

Een nieuwe dag begon.

En diep in zijn hart wist Jonathan dat hij iets had geleerd wat geen universiteit hem ooit had kunnen onderwijzen.

De grootste waarheid van het Evangelie begint niet bij wat wij voor God doen.

Maar bij wat de Vader al die tijd voor ons heeft gedaan.

Hoofdstuk 13 – De Weg van Vergeving

De lente stond inmiddels in volle bloei.

Langs de wandelpaden bloesemden de kersenbomen. Hun witte bloemblaadjes dwarrelden langzaam naar beneden en bedekten het pad als een zacht tapijt.

Jonathan liep er zwijgend doorheen.

Samuel zat lachend in de kinderwagen en probeerde de vallende bloesemblaadjes te grijpen.

Jonathan glimlachte.

Voor een kind was iedere vallende bloem een spel.

Voor een volwassene vertelde dezelfde bloem dat schoonheid ook vergankelijk is.

Een moeilijke patiënt

Die maandag werd Jonathan geroepen bij een oudere man.

Hij lag alleen op zijn kamer.

Zijn dossier was indrukwekkend.

Niet vanwege zijn ziekte.

Maar vanwege de vele conflicten die erin beschreven stonden.

Een verbroken huwelijk.

Geen contact meer met zijn kinderen.

Jarenlange ruzies.

Toen Jonathan binnenkwam keek de man nauwelijks op.

“Dokter...”

zei hij na een lange stilte,

“denkt u dat een mens te laat kan zijn om dingen goed te maken?”

Jonathan voelde de zwaarte van de vraag.

Hij dacht aan alle medische kennis die hij bezat.

Geen enkel handboek gaf antwoord op deze vraag.

Hij schoof een stoel naast het bed.

“Waarom vraagt u dat?”

De man staarde naar het plafond.

“Omdat ik mijn hele leven gelijk wilde hebben.”

Zijn stem brak.

“En nu zou ik liever mijn kinderen terug hebben.”

De kamer werd stil.

Jonathan zei niets.

Sommige woorden hebben eerst stilte nodig voordat ze landen.

David vertelt over Jozef

Die avond zocht Jonathan David op.

Hij vertelde hem over de patiënt.

David luisterde aandachtig.

Daarna opende hij zijn Bijbel.

“Lees het einde van Jozefs leven nog eens.”

Jonathan bladerde.

“Zijn broers verwachtten straf.”

David knikte.

“Maar Jozef koos voor vergeving.”

Hij keek Jonathan aan.

“Vergeving verandert het verleden niet.”

“Maar zij voorkomt dat het verleden ook de toekomst blijft regeren.”

Jonathan schreef die zin direct op.

Samuel en het gebroken blokje

Een paar dagen later speelde Samuel op de vloer.

Hij bouwde een toren van houten blokken.

Plotseling stootte hij hem zelf om.

Even keek hij geschrokken.

Daarna begon hij te huilen.

Jonathan ging naast hem zitten.

Hij zette één blokje weer recht.

Samuel pakte onmiddellijk het volgende.

Binnen enkele minuten stond er opnieuw een torentje.

Jonathan moest lachen.

Kinderen verspillen weinig tijd aan spijt.

Zij beginnen gewoon opnieuw.

Professor Van der Meer

Tijdens hun volgende wandeling vroeg Jonathan:

“Waarom vinden wij vergeven zo moeilijk?”

De professor bukte zich en raapte een zware steen van het pad.

Hij gaf hem aan Jonathan.

“Draag hem eens.”

Na enkele minuten voelde Jonathan het gewicht.

“Vermoeiend?”

“Ja.”

“Nu leg hem maar neer.”

Jonathan liet de steen op de grond vallen.

Zijn arm voelde direct lichter.

“Dat is vergeving.”

De professor glimlachte.

“Niet omdat de steen nooit heeft bestaan.”

“Maar omdat jij hem niet langer hoeft te dragen.”

Een telefoongesprek

Die avond dacht Jonathan steeds opnieuw aan zijn patiënt.

Uiteindelijk pakte hij zijn telefoon.

Hij belde zijn oudere broer.

Jaren geleden hadden zij woorden gehad.

Geen grote ruzie.

Maar genoeg om afstand te creëren.

Toen zijn broer opnam, bleef het even stil.

“Met Jonathan.”

“Ik weet het.”

Weer stilte.

Toen zei Jonathan eenvoudig:

“Zullen we elkaar weer eens zien?”

Aan de andere kant klonk een zucht.

“Dat wilde ik al jaren.”

Jonathan voelde hoe iets in zijn hart losliet.

Dagboek

Die avond schreef hij:

“Vandaag ontdekte ik dat vergeving niet begint bij de ander.

Zij begint in mijn eigen hart.

Vergeven betekent niet dat het kwaad goed was.

Het betekent dat ik het oordeel niet langer zelf wil dragen.

Alleen God kan recht doen zonder liefde te verliezen.

En alleen liefde kan vergeven zonder de waarheid te ontkennen.”

Hij sloot zijn dagboek.

Boven sliep Samuel rustig.

Jonathan keek nog even naar zijn zoon.

Kinderen bewaren geen lijstjes met oude beledigingen.

Misschien was dat geen onschuld alleen.

Misschien was het een herinnering aan hoe Gods Koninkrijk bedoeld is.

Hij boog zijn hoofd.

“Heere,

leer mij niet alleen Uw vergeving te ontvangen.

Leer mij haar ook door te geven.”

Buiten dwarrelden opnieuw enkele bloesemblaadjes naar beneden.

De boom hield niets vast.

Hij liet los.

En juist daardoor kon nieuw leven groeien.

Jonathan glimlachte.

Misschien was vergeving wel precies zo.

Niet het vergeten van het verleden.

Maar het openen van de toekomst.

Hoofdstuk 14 – Wanneer God Stil Lijkt

De zomer kondigde zich voorzichtig aan.

De dagen werden langer. Het park stond vol kleur. Samuel rende inmiddels kleine stukjes vooruit, keek achterom om te zien of zijn vader volgde en lachte zodra Jonathan hem achterna liep.

Het leven leek licht.

Bijna vanzelfsprekend.

Juist daarom kwam het telefoontje onverwacht.

Slecht nieuws

Een verpleegkundige belde Jonathan vroeg in de ochtend.

“Dokter... meneer De Vries is vannacht overleden.”

Jonathan bleef enkele seconden zwijgen.

Hij dacht direct aan hun laatste gesprek.

“Denkt u dat een mens te laat kan zijn om dingen goed te maken?”

De vraag klonk opnieuw in zijn gedachten.

Hij liep langzaam naar de lege ziekenhuiskamer.

Het bed was al opgemaakt.

De bloemen stonden er nog.

Op het nachtkastje lag een dichtgevouwen brief.

De verpleegkundige gaf hem aan Jonathan.

“Zijn dochter heeft hem gisterenavond nog bezocht.”

Jonathan voelde een brok in zijn keel.

“Hebben ze nog kunnen praten?”

De verpleegkundige knikte.

“Ze hebben uren met elkaar gesproken.”

Jonathan sloot zijn ogen.

Niet alles was verloren gegaan.

Waarom?

Die avond zat Jonathan alleen op het terras.

De lucht kleurde langzaam rood.

Hij stelde de vraag die mensen al eeuwen stellen.

“Heere...

waarom moeten afscheid en verdriet zo’n grote plaats hebben in het leven?”

Er kwam geen hoorbare stem.

Geen plotseling antwoord.

Alleen stilte.

Maar deze keer voelde de stilte anders dan vroeger.

Niet leeg.

Alsof Iemand aanwezig was.

Ook zonder woorden.

De professor zwijgt

De volgende dag vertelde Jonathan alles aan professor Van der Meer.

Tot zijn verbazing gaf de professor geen antwoord.

Ze liepen zwijgend verder.

Na enkele minuten zei Jonathan:

“U zegt niets.”

De professor glimlachte zacht.

“Niet iedere vraag vraagt onmiddellijk om een verklaring.”

Hij keek naar de horizon.

“Soms is aanwezigheid belangrijker dan een antwoord.”

Jonathan dacht aan Job.

Zijn vrienden deden het het beste toen zij zeven dagen zwegen.

Pas toen zij begonnen uit te leggen, begonnen de problemen.

Samuel huilt

Die avond werd Samuel huilend wakker.

Hij had een nare droom gehad.

Jonathan tilde hem op.

Hij probeerde niets uit te leggen.

Hij vertelde niet dat dromen vanzelf weer overgaan.

Hij hield hem eenvoudig vast.

Na enkele minuten werd Samuel rustig.

Hij viel opnieuw in slaap.

Jonathan bleef nog even zitten.

Ineens begreep hij iets.

Zijn zoon had geen verklaring nodig gehad.

Hij had zijn vader nodig gehad.

David leest Romeinen

Enkele dagen later kwam David langs.

Hij las uit Romeinen 8:

“Want ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.”

Jonathan keek zwijgend uit het raam.

David vervolgde:

“Paulus zegt niet dat het lijden klein is.”

Hij liet een stilte vallen.

“Hij zegt dat Gods toekomst groter is.”

Jonathan knikte langzaam.

Dat verschil was belangrijk.

God maakte verdriet niet onbelangrijk.

Hij gaf het een horizon.

Een ster in de nacht

Die nacht liep Jonathan naar buiten.

De hemel was helder.

Tussen duizenden sterren zag hij één heldere morgenster.

Hij dacht aan Abraham.

Aan David.

Aan Maria.

Aan allen die onder dezelfde hemel hadden gewacht op Gods beloften.

Zij hadden ook niet alles begrepen.

Maar zij waren blijven vertrouwen.

Jonathan fluisterde:

“Heere...

ik begrijp Uw wegen nog lang niet altijd.

Maar ik begin Uw hart te vertrouwen.”

Dagboek

Later schreef hij:

“Vandaag ontdekte ik dat geloof niet betekent dat alle vragen verdwijnen.

Geloof betekent dat ik met mijn vragen naar Degene ga Die mij liefheeft.

Soms geeft God een antwoord.

Soms geeft Hij Zijn aanwezigheid.

En misschien is die aanwezigheid uiteindelijk het diepste antwoord van allemaal.

Zoals een kind rustig wordt in de armen van zijn vader, zo vindt ook mijn hart rust bij God.”

Hij sloot zijn dagboek.

Boven sliep Samuel weer rustig.

Jonathan luisterde naar zijn regelmatige ademhaling.

Hij dacht terug aan die allereerste adem, maanden geleden.

Toen begon zijn verwondering.

Nu begon zijn vertrouwen te groeien.

Hij wist nog steeds niet waarom ieder verdriet een plaats had in Gods plan.

Maar één ding wist hij inmiddels wel.

Hij hoefde die weg nooit alleen te gaan.

En soms is dat het begin van alle hoop.

Hoofdstuk 15 – Hoop die Verder Kijkt

De zomer stond in volle bloei.

Samuel rende inmiddels zelfstandig door de tuin. Zijn kleine voeten bewogen nog wat onvast, maar iedere dag leek hij zekerder te worden. Soms viel hij nog. Meestal stond hij direct weer op.

Jonathan keek glimlachend toe.

Hoe vanzelfsprekend kinderen vertrouwen hebben.

Niet in zichzelf.

Maar in de armen die hen telkens weer opvangen.

Een oude tuinman

Op een warme zaterdagmorgen ontmoette Jonathan in het park een oude tuinman.

Hij was bezig een rozenstruik stevig terug te snoeien.

Jonathan bleef staan.

“Dat ziet er nogal rigoureuus uit.”

De man glimlachte.

“Dat zeggen mensen ieder voorjaar.”

Hij hield een afgeknipte tak omhoog.

“Wie alleen naar vandaag kijkt, denkt dat ik de struik beschadig.”

Hij wees naar de gezonde knoppen die al zichtbaar werden.

“Wie verder kijkt, ziet dat juist hierdoor straks de mooiste bloemen groeien.”

Jonathan keek aandachtig naar de struik.

Van dichtbij leek het verlies.

Vanuit de toekomst bleek het voorbereiding.

De moeilijke vraag

Later die middag vroeg Jonathan aan professor Van der Meer:

“Waarom begrijpen wij Gods leiding meestal pas achteraf?”

De professor glimlachte.

“Omdat wij midden in het verhaal leven.”

Hij pakte een dik boek uit zijn tas.

“Wanneer lees jij de laatste bladzijde?”

“Aan het einde.”

“Precies.”

Hij sloeg het boek dicht.

“Maar God kent het slot al voordat hoofdstuk één begint.”

Jonathan bleef een tijd zwijgen.

Steeds vaker ontdekte hij hoe klein zijn eigen blikveld eigenlijk was.

Samuel plant een zaadje

Een paar dagen later gaf Anna Samuel een klein zonnebloemzaadje.

Samen maakten zij een kuiltje in de aarde.

Samuel legde het zaadje erin.

Daarna schepte hij voorzichtig aarde terug.

“Waar is het nu?” vroeg hij.

“In de grond,” antwoordde Anna.

“Maar ik zie het niet.”

“Nee.”

“Is het dan weg?”

Jonathan hurkte naast hem.

“Nee, jongen.”

“Het groeit.”

Samuel keek nog eens naar de kale aarde.

Hij leek het moeilijk te begrijpen.

Toch knikte hij tevreden.

Hij vertrouwde zijn vader.

Jonathan voelde hoe de eenvoud van dat moment hem raakte.

Hoe vaak had hij zelf ook niet gedacht dat God niets deed, alleen omdat hij nog niets zag?

David leest Hebreeën

Die avond kwam David langs.

Hij las uit Hebreeën 11:

“Het geloof nu is een vaste grond van de dingen die men hoopt, en een bewijs van de zaken die men niet ziet.”

Jonathan keek naar het zaadje dat Samuel die middag had geplant.

“Eigenlijk lijkt geloof daar wel op.”

David glimlachte.

“Precies.”

“Je begraaft iets.”

“En juist daardoor begint het te groeien.”

De eerste bloem

Enkele weken gingen voorbij.

Iedere ochtend keek Samuel eerst naar het plekje in de tuin.

“Doei, zaadje,” zei hij steevast.

Op een ochtend rende hij plotseling juichend naar binnen.

“Papa!”

Jonathan liep met hem mee.

Daar stond een klein groen sprietje.

Nauwelijks zichtbaar.

Maar onmiskenbaar levend.

Samuel keek alsof hij een wereldwonder had ontdekt.

Voor Jonathan voelde het eigenlijk precies zo.

Een nieuw inzicht

Die avond zat Jonathan alleen op het terras.

Hij dacht terug aan de afgelopen maanden.

Aan Samuels eerste adem.

Aan de eerste glimlach.

De eerste stap.

Nu de eerste plant.

Steeds opnieuw begon het met iets dat nauwelijks zichtbaar was.

Misschien werkte Gods Koninkrijk altijd zo.

Niet met indrukwekkende macht.

Maar met verborgen groei.

Langzaam.

Trouw.

Onstuitbaar.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat hoop niet betekent dat ik alles al zie.

Hoop vertrouwt erop dat God ook onder de oppervlakte werkt.

Zoals een zaadje in stilte ontkiemt.

Zoals een kind groeit terwijl het slaapt.

Zoals geloof zich ontwikkelt, vaak zonder dat ik het merk.

Misschien is Gods grootste werk juist datgene wat mijn ogen nog niet kunnen zien.”

Hij legde zijn pen neer.

Buiten streek een zachte avondwind door de bomen.

In de tuin stond een klein groen sprietje.

Voor de meeste mensen nauwelijks de moeite van het opmerken waard.

Voor Samuel was het een wonder.

Voor Jonathan een gelijkenis.

Hij keek omhoog naar de sterren die één voor één verschenen.

De God die een zaadje liet groeien in donkere aarde...

was dezelfde God Die een mens kon laten groeien in geloof.

Niet door haast.

Niet door dwang.

Maar door Zijn stille, trouwe aanwezigheid.

Jonathan glimlachte.

Hij begon langzaam te begrijpen dat hoop niet vooruitloopt op God.

Hoop wandelt met Hem mee.

Stap voor stap.

Tot de dag waarop alles wat nu nog verborgen is, in het volle licht zal bloeien.

Hoofdstuk 16 – Het Licht dat Niet Dooft

De zomer liep ten einde.

De avonden werden merkbaar korter. Terwijl Jonathan en Samuel door de tuin wandelden, bleef de kleine jongen plotseling staan.

Hij wees naar de ondergaande zon.

“Papa...”

Jonathan hurkte naast hem.

“Ja?”

“Waar gaat de zon slapen?”

Jonathan glimlachte.

“De zon gaat niet slapen.”

Samuel keek hem verbaasd aan.

“Niet?”

“Nee. Zij schijnt alleen ergens anders op de wereld.”

Samuel dacht even na.

“Dan is het daar nu morgen.”

“Precies.”

De jongen keek nog één keer naar de horizon.

Daarna liep hij tevreden verder.

Jonathan bleef nog even staan.

Kinderen stellen soms vragen waarop volwassenen al lang geen acht meer slaan.

Een nacht op de afdeling

Enkele dagen later draaide Jonathan een nachtdienst.

Het ziekenhuis voelde anders in het donker.

De gangen waren stiller.

Het felle daglicht had plaatsgemaakt voor zachte lampen.

In één van de kamers lag een jonge vrouw die ernstig ziek was.

Ze keek uit het raam.

“Ik ben bang voor de nacht,” zei ze zacht.

Jonathan ging naast haar zitten.

“Waarom?”

“Omdat alles dan donker wordt.”

Jonathan keek eveneens naar buiten.

“Mag ik u iets vragen?”

Ze knikte.

“Zijn de sterren er overdag ook?”

“Ja...”

“...maar je ziet ze niet.”

“Precies.”

Hij glimlachte vriendelijk.

“Sommige werkelijkheden verdwijnen niet wanneer wij ze niet kunnen zien.”

De vrouw keek opnieuw naar buiten.

Voor het eerst verscheen er een rustige glimlach op haar gezicht.

Professor Van der Meer

De volgende ochtend ontmoette Jonathan de professor opnieuw.

Ze wandelden langs een oud vuurtorenmuseum aan de kust.

De professor wees naar de grote lens boven in de toren.

“Waarom bouwen mensen vuurtorens?”

“Om schepen veilig thuis te brengen.”

“Juist.”

Hij keek uit over zee.

“Een vuurtoren haalt de storm niet weg.”

“Maar hij voorkomt dat mensen hun koers verliezen.”

Jonathan liet die woorden diep op zich inwerken.

Misschien was geloof niet bedoeld om alle moeilijkheden weg te nemen.

Misschien was het bedoeld om richting te geven.

Samuel en de zaklamp

Die avond viel de stroom kort uit.

Het huis werd donker.

Samuel schrok.

“Papa!”

Jonathan pakte een kleine zaklamp uit de la.

Met één druk op de knop verscheen een smalle lichtbundel.

Samuel keek verwonderd.

Voorzichtig liep hij achter het licht aan.

“Zie je?” zei Jonathan.

“Het is nog steeds hetzelfde huis.”

Samuel knikte.

“Alleen donker.”

“Ja.”

“Maar nu kunnen we de weg weer zien.”

Later die avond bleef Jonathan aan dat eenvoudige moment denken.

Hoe vaak had God niet precies zo gehandeld?

Hij nam de nacht niet altijd weg.

Maar Hij gaf wel genoeg licht voor de volgende stap.

David leest Johannes

Een paar dagen later kwam David langs.

Hij sloeg het Evangelie van Johannes open.

“Ik ben het Licht der wereld. Wie Mij volgt, zal beslist niet in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben.”

Jonathan keek naar Samuel, die inmiddels rustig lag te slapen.

Hij dacht aan de zaklamp.

Aan de vuurtoren.

Aan de sterren.

God beloofde niet dat de nacht nooit zou komen.

Hij beloofde dat het licht niet zou verdwijnen.

Dat was iets heel anders.

En veel mooier.

Een brief aan Samuel

Die nacht pakte Jonathan een leeg vel papier.

Bovenaan schreef hij:

Voor Samuel, om later te lezen.

“Misschien lees je deze brief pas wanneer je volwassen bent.

Er zullen dagen zijn waarop je denkt dat God ver weg is.

Er zullen nachten zijn waarin je Zijn leiding niet begrijpt.

Onthoud dan wat jij mij als klein jongetje leerde.

Toen de stroom uitviel, was je niet bang voor het donker zolang je mijn hand vasthield.

Ik bid dat jij ooit ontdekt dat Gods hand nog veel trouwer is dan die van je vader.

Houd Hem vast.

Of beter gezegd:

ontdek dat Hij jou al die tijd heeft vastgehouden.”

Jonathan vouwde de brief zorgvuldig op.

Hij legde hem in een houten kist waarin ook de eerste echo, het ziekenhuisbandje en een paar kleine babysokjes lagen.

Misschien, dacht hij, zijn sommige woorden bedoeld voor een toekomst die wij zelf nog niet kunnen overzien.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat licht niet betekent dat alle schaduwen verdwijnen.

Licht betekent dat ik ook in de schaduw mijn weg kan vinden.

Christus is niet alleen het begin van mijn geloof. Hij is ook het Licht dat mij door iedere nacht heen leidt.

Misschien is dat de reden waarom de Bijbel zo vaak over licht spreekt.

Niet omdat Gods kinderen nooit meer door het donker gaan.

Maar omdat het donker nooit het laatste woord krijgt.”

Hij sloot zijn dagboek.

Buiten verscheen langzaam de eerste avondster.

Jonathan keek er lang naar.

De wereld werd donkerder.

Maar de hemel juist lichter.

En opeens begreep hij waarom zoveel gelovigen door de eeuwen heen omhoog hadden gekeken.

Niet om aan de aarde te ontsnappen.

Maar om zich te herinneren dat boven iedere nacht een Licht brandt dat nooit zal doven.

Met die gedachte ging hij naar boven.

Samuel sliep rustig.

Jonathan streek zacht door zijn haar.

“Dank U,” fluisterde hij.

“Voor ieder licht dat U onderweg geeft.

En voor het Licht dat nooit uitgaat.”

Hoofdstuk 17 – Een Groter Verhaal

De eerste bladeren begonnen opnieuw te verkleuren.

Een jaar was bijna voorbij.

Jonathan liep langzaam door hetzelfde park waar hij, maanden eerder, met een pasgeboren Samuel had gewandeld.

Nu liep Samuel naast hem.

Nog wat onvast.

Maar met een nieuwsgierigheid die iedere stap vooruit leek te trekken.

Jonathan glimlachte.

Hoeveel was er veranderd.

En toch...

het park was hetzelfde gebleven.

De bomen.

De vijver.

De bankjes.

Alleen hijzelf keek anders.

De oude eik

Bij de grote eik bleef Samuel staan.

“Papa...”

Hij legde zijn kleine hand tegen de brede stam.

“Hoe oud is deze boom?”

Jonathan keek omhoog.

Hij kende het antwoord niet.

“Misschien wel honderd jaar.”

Samuel keek met grote ogen omhoog.

“Zo oud?”

Jonathan knikte.

“Toen opa nog klein was, stond deze boom er waarschijnlijk ook al.”

Samuel dacht even na.

“En toen jij nog geen papa was?”

“Ook toen.”

De jongen liep een rondje om de stam.

Hij probeerde hem met zijn armen te omvatten.

Het lukte natuurlijk niet.

Jonathan keek ontroerd toe.

Kinderen meten de wereld niet met kennis.

Maar met verwondering.

Jaarringen

Een paar dagen later liet professor Van der Meer hem een doorsnede van een oude boom zien.

“Wat zie je?”

“Ringen.”

“Wat vertellen die?”

Jonathan keek aandachtig.

“Hoe oud de boom is.”

“Nog iets?”

De professor wees op enkele donkere, smalle ringen.

“Zie je deze?”

Jonathan knikte.

“Droogte.”

Daarna wees hij op bredere ringen.

“En deze?”

“Jaren van overvloed.”

De professor glimlachte.

“De boom schaamt zich niet voor moeilijke jaren.”

Hij streek voorzichtig over het hout.

“Ze maken deel uit van zijn verhaal.”

Jonathan bleef zwijgen.

Plotseling dacht hij aan zijn eigen leven.

Ook daarin waren smalle ringen.

Verlies.

Twijfel.

Teleurstellingen.

Maar ook vreugde.

Ontmoetingen.

Nieuwe hoop.

Misschien wilde God niets uitwissen.

Misschien gebruikte Hij alles.

David leest Psalm 90

Die avond kwam David langs.

Hij las langzaam:

“Leer ons zó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart verkrijgen.”

Jonathan keek uit het raam.

“Ik heb altijd gedacht dat die tekst over ouder worden ging.”

David glimlachte.

“Misschien ook.”

“Maar vooral over goed leven.”

Hij zweeg even.

“Niet het aantal dagen maakt een leven groot.”

“Maar de manier waarop zij verbonden zijn met God.”

Samuel vraagt door

Later die week zaten Jonathan en Samuel samen oude foto's te bekijken.

"Wie is dat?"

"Dat is jouw opa."

"En die?"

"Dat ben ik."

Samuel keek verbaasd.

"Jij was ook klein?"

Jonathan lachte.

"Ja."

"Heel klein."

Samuel dacht lang na.

"En opa ook?"

"Ja."

"En overgrootopa?"

Jonathan knikte.

Langzaam begon Samuel te begrijpen dat hij deel uitmaakte van iets dat al lang vóór hem begonnen was.

Jonathan beseftte dat hijzelf diezelfde ontdekking deed.

Ook hij was opgenomen in een geschiedenis die veel ouder was dan zijn eigen leven.

De bibliotheek van God

Die nacht kon Jonathan niet slapen.

Hij dacht aan alle mensen die hem gevormd hadden.

Zijn ouders.

Zijn leraren.

Professor Van der Meer.

David.

Anna.

En nu Samuel.

Geen mens leeft op zichzelf.

Iedere ontmoeting laat een spoor achter.

Hij stelde zich voor dat God als het ware een grote bibliotheek bezit.

Geen boeken van papier.

Maar levens.

Ieder verhaal uniek.

Ieder hoofdstuk betekenisvol.

Niet omdat alle hoofdstukken gemakkelijk zijn.

Maar omdat de Auteur weet hoe zij samen één geheel vormen.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat mijn leven geen los hoofdstuk is.

Ik ben onderdeel van een veel groter verhaal.

God begon Zijn werk lang voordat ik werd geboren.

Hij zal ermee doorgaan lang nadat mijn eigen hoofdstukken zijn afgesloten.

Dat maakt mij klein.

Maar ook dankbaar.

Want de waarde van mijn leven ligt niet in de grootte van mijn rol.

Zij ligt in de trouw van de Auteur Die mij heeft opgeschreven.”

Hij legde zijn pen neer.

Boven sliep Samuel rustig.

Jonathan keek nog eenmaal naar zijn zoon.

Misschien zou Samuel zich later niet ieder gesprek herinneren.

Niet iedere wandeling.

Niet iedere les.

Maar Jonathan hoopte dat zijn zoon ooit één ding diep van binnen zou weten:

Dat zijn leven nooit een toevallige bladzijde was.

Dat hij vanaf zijn eerste adem deel uitmaakte van Gods grote verhaal.

En dat de Auteur, Die het eerste hoofdstuk had geschreven, ook het laatste met dezelfde liefde zou voltooien.

Hoofdstuk 18 – De Stem die Blijft

De herfstwind trok door de bomen.

Bladeren draaiden langzaam door de lucht voordat ze zacht op de grond neerdaalden.

Samuel rende er lachend achteraan. Iedere keer probeerde hij een vallend blad te vangen voordat het de aarde raakte.

Steeds was hij net te laat.

Toch gaf hij niet op.

Jonathan keek glimlachend toe.

Kinderen geven zelden op omdat iets moeilijk is.

Volwassenen doen dat veel sneller.

Een onverwachte brief

Op een regenachtige maandag ontving Jonathan een kleine envelop.

Het handschrift herkende hij onmiddellijk.

Professor Van der Meer.

Hij maakte de envelop voorzichtig open.

Beste Jonathan,

Er komt een moment waarop iedere leerling ontdekt dat hij niet langer alleen hoeft te leren, maar ook mag doorgeven.

Kennis die alleen wordt verzameld, verdroogt.

Wijsheid die wordt gedeeld, brengt leven voort.

Vergeet nooit dat Samuel veel minder zal onthouden wat jij hem hebt verteld dan hoe jij hebt geleefd.

Een vader onderwijst niet alleen met woorden.

Zijn leven wordt uiteindelijk zijn belangrijkste les.

Hartelijke groet,

Van der Meer.

Jonathan las de brief nog een keer.

Daarna nog eens.

Hij vouwde hem zorgvuldig op.

Meer dan woorden

Die avond vroeg Anna:

“Waar denk je aan?”

Jonathan gaf haar de brief.

Ze las hem zwijgend.

Daarna keek ze hem aan.

“Hij heeft gelijk.”

Jonathan knikte.

“Ik heb Samuel al zoveel willen leren.”

Anna glimlachte.

“Misschien leert hij nu juist het meest.”

“Hoe bedoel je?”

“Door te zien hoe jij leeft.”

Jonathan keek naar zijn zoon, die geconcentreerd bezig was een houten trein over de vloer te duwen.

Kinderen luisteren met hun ogen.

Die gedachte maakte hem stil.

David leest Deuteronomium

Enkele dagen later kwam David langs.

Hij sloeg Deuteronomium 6 open.

“Prent deze woorden uw kinderen in en spreek erover wanneer u in uw huis zit, wanneer u over de weg gaat, wanneer u neerligt en wanneer u opstaat.”

David sloot de Bijbel.

“Zie je wat hier niet staat?”

Jonathan keek vragend.

David glimlachte.

“Er staat niet dat opvoeding één uur per week plaatsvindt.”

Hij keek naar Samuel.

“Het is een manier van leven.”

Samuel stelt een vraag

Die avond zaten Jonathan en Samuel samen naar de sterren te kijken.

Plotseling vroeg Samuel:

“Papa...”

“Ja?”

“Kan God mij zien?”

Jonathan glimlachte.

“Ja.”

“Ook als het donker is?”

“Juist dan.”

Samuel dacht even na.

“Is Hij dan nooit moe?”

Jonathan schudde zijn hoofd.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat God altijd over Zijn kinderen waakt.”

Samuel knikte tevreden.

Voor hem was dat antwoord voldoende.

Jonathan wenste soms dat zijn eigen geloof nog dezelfde eenvoudige rust bezat.

Professor Van der Meer

Een week later ontmoette Jonathan de professor opnieuw.

Ze wandelden langzaam langs een oude laan.

“Professor,” begon Jonathan, “welke les wilt u het liefst nalaten?”

De professor bleef staan.

Hij keek naar de bomen die hun bladeren loslieten.

“Dat mensen zich mij niet herinneren.”

Jonathan keek verbaasd op.

“Maar Hem.”

Hij wees omhoog.

“Als mijn woorden mensen vooral aan mij laten denken, heb ik gefaald.”

Hij glimlachte.

“Als zij dichterbij Christus komen...”

“...dan was mijn taak geslaagd.”

Jonathan voelde een diepe eerbied.

De erfenis

Die nacht liep Jonathan nog eenmaal naar Samuels kamer.

Zijn zoon sliep diep.

Naast het bed lag een houten trein.

Op het nachtkastje stond een klein lampje.

Jonathan dacht aan alle dingen die hij Samuel ooit zou kunnen nalaten.

Een huis.

Boeken.

Foto's.

Misschien zelfs een beetje geld.

Maar ineens beseftte hij dat geen van die dingen zijn grootste erfenis zou zijn.

De grootste erfenis zou het beeld zijn dat Samuel ooit van God zou krijgen.

En dat beeld zou voor een deel gevormd worden door hoe hij als vader leefde.

Dat besef maakte hem klein.

En afhankelijk.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat mijn leven voortdurend spreekt.

Ook wanneer ik zwijg.

Samuel zal zich later waarschijnlijk niet ieder gesprek herinneren.

Maar hij zal zich wel herinneren of hij liefde zag.

Of hij trouw zag.

Of hij vergeving zag.

Misschien is dat de diepste betekenis van discipelschap.

Dat Christus langzaam zichtbaar wordt in een gewoon mensenleven.”

Hij sloot zijn dagboek.

Daarna pakte hij de brief van professor Van der Meer opnieuw.

Hij las de laatste zin nog één keer.

“Een vader onderwijst niet alleen met woorden.”

Jonathan blies het licht uit.

In het donker bleef die ene gedachte helder.

Misschien schrijft God Zijn mooiste lessen niet met inkt.

Maar met levens die, vaak onopvallend, steeds meer gaan lijken op Christus.

En Jonathan bad zacht:

“Heere...

laat Samuel later niet vooral mijn stem herinneren.

Maar laat hij in mijn leven iets hebben gezien van Uw stem, die nooit zwijgt.”

Hoofdstuk 19 – De Belofte van Morgen

De eerste koude ochtend van november brak aan.

Een dunne mist hing boven de weilanden. De bomen stonden vrijwel kaal. Hun takken tekenden donkere lijnen tegen de bleke hemel.

Samuel keek uit het keukenraam.

“Papa...”

Jonathan kwam naast hem staan.

“Waar zijn alle blaadjes gebleven?”

Jonathan glimlachte.

“Ze zijn gevallen.”

“Komt de boom nu nooit meer terug?”

Jonathan schudde zijn hoofd.

“Jawel.”

“Hoe weet je dat?”

Jonathan keek naar de kale takken.

“Omdat de winter nooit het laatste seizoen is.”

Samuel keek nog eens naar buiten.

Voor hem was dat antwoord genoeg.

Voor Jonathan werd het een les die hij zelf nodig had.

De lege tuin

Later die ochtend liepen zij samen door de tuin.

Alles leek stil.

De bloemen waren verdwenen.

De zonnebloemen die Samuel in de zomer zo trots had bewonderd, stonden nu dor en gebogen.

Samuel keek verdrietig.

“Ze zijn dood.”

Jonathan hurkte naast hem.

“Dat lijkt zo.”

“Maar de zaadjes zijn er nog.”

Samuel keek verbaasd.

“Waar dan?”

Jonathan brak voorzichtig een uitgebloeide bloem open.

Binnenin zaten tientallen kleine zaadjes.

Samuel pakte er één op.

“Hieruit komt weer een nieuwe bloem?”

“Ja.”

“Volgend jaar?”

“Als God het geeft.”

Samuel kneep het zaadje voorzichtig tussen zijn vingers alsof hij een schat vasthield.

David leest uit Korinthe

Die avond kwam David langs.

Hij las langzaam uit de eerste brief aan de Korinthiërs:

“Wat u zaait, wordt niet levend, als het niet gestorven is.”

Jonathan keek naar het zonnebloemzaadje dat nog steeds op tafel lag.

“Paulus gebruikt de natuur.”

David knikte.

“Omdat de natuur voortdurend over Gods toekomst spreekt.”

Hij draaide het zaadje tussen zijn vingers.

“Voor een kind lijkt het einde.”

“Voor de Schepper is het een nieuw begin.”

Professor Van der Meer

Enkele dagen later zaten Jonathan en de professor op een bankje aan de rand van het bos.

Voor hen dwarrelden de laatste bladeren naar beneden.

“Vind je de herfst verdrietig?” vroeg de professor.

Jonathan dacht even na.

“Vroeger wel.”

“En nu?”

“Nu zie ik dat de bomen niets verliezen wat God niet kan vernieuwen.”

De professor glimlachte.

“Dat is precies de christelijke hoop.”

Hij wees naar de kale bomen.

“De boom schreeuwt niet wanneer zijn bladeren vallen.”

“Hij vertrouwt op de lente.”

Jonathan keek zwijgend naar de stille takken.

Hoeveel mensen leefden eigenlijk alsof de herfst het laatste hoofdstuk was?

Samuel begraaft een bolletje

Anna gaf Samuel een bloembol.

Samen maakten zij een kuiltje in de aarde.

Samuel keek verbaasd.

“Waarom stoppen we hem weg?”

“Omdat hij moet wachten.”

“Hoe lang?”

“Tot het voorjaar.”

Samuel keek naar de donkere aarde.

“Maar dan zie ik hem niet.”

Jonathan legde een hand op zijn schouder.

“Niet alles wat verborgen is, is verdwenen.”

Samuel knikte langzaam.

Die woorden zouden hem waarschijnlijk pas veel later werkelijk duidelijk worden.

Een begraafplaats

Op de terugweg reden Jonathan langs een oude begraafplaats.

Hij stapte even uit.

Tussen de oude grafstenen bloeiden witte chrysanten.

Hij dacht aan de mensen die daar begraven lagen.

Hun verhalen waren niet geëindigd.

Hun lichamen rustten.

Hun hoop leefde.

Hij herinnerde zich opnieuw de eerste adem van Samuel.

Toen had hij geleerd hoe wonderlijk het begin van een mensenleven is.

Nu begon hij te begrijpen dat God ook over het einde sprak als over een nieuw begin.

Niet omdat de dood onbelangrijk is.

Maar omdat Christus haar macht heeft doorbroken.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:

“Vandaag ontdekte ik dat Gods schepping voortdurend vooruitwijst.

Een zaadje verdwijnt in de aarde.

Een boom verliest zijn bladeren.

Een bloembol overwintert in het donker.

En toch spreekt alles over nieuw leven.

Misschien is dat de reden waarom christelijke hoop zoveel sterker is dan optimisme.

Optimisme vertrouwt op gunstige omstandigheden.

Hoop vertrouwt op een trouwe God.

Daarom hoeft zelfs de winter mij niet bang te maken.

Ik ken Degene Die de lente heeft bedacht.”

Hij sloot zijn dagboek.

Die avond bracht hij Samuel naar bed.

De kleine jongen hield het zonnebloemzaadje nog steeds stevig in zijn hand.

“Papa...”

“Ja?”

“Komt de bloem echt terug?”

Jonathan glimlachte.

“Ja.”

“Niet omdat het zaadje zo sterk is.”

Hij streek zacht door Samuels haar.

“Maar omdat God leven geeft.”

Samuel sloot tevreden zijn ogen.

Jonathan blies het nachtlampje uit.

Beneden bleef hij nog even bij het raam staan.

Buiten leek de tuin stil.

Bijna levenloos.

Maar onder de donkere aarde lagen duizenden verborgen beloften te wachten.

Hij dacht aan de woorden van Jezus:

“Ik ben de opstanding en het leven.”

En voor het eerst zag hij de winter niet meer als het einde van een seizoen.

Maar als een stille voorbereiding op een morgen die onvermijdelijk komen zou.

Want bij God heeft zelfs de langste winter nooit het laatste woord.

Hoofdstuk 20 – Leven vanuit de Toekomst

De eerste vorst had het gras wit gekleurd.

Jonathan liep vroeg in de ochtend met Samuel door het park. Hun voetstappen kraakten zacht op het bevroren pad.

Samuel bleef plotseling stilstaan.

“Papa...”

Hij wees naar hun voetafdrukken.

“Die zijn van ons.”

Jonathan knikte.

“Ja.”

“Blijven die altijd?”

Jonathan glimlachte.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat straks de zon opkomt.”

Samuel keek omhoog naar de nog bleke hemel.

“Dan verdwijnen ze?”

“Ja.”

De jongen dacht even na.

“Maar wij zijn er dan nog wel.”

Jonathan voelde hoe die eenvoudige woorden hem raakten.

Sporen verdwijnen.

Mensen niet.

Een oude foto

Thuis vond Jonathan een vergeeld fotoalbum.

Voorzichtig sloeg hij het open.

Foto's van zijn jeugd.

Van zijn ouders.

Van zijn grootouders.

Mensen die inmiddels bij de Heere waren.

Samuel kwam naast hem zitten.

“Wie is dat?”

“Dat is je opa toen hij nog jong was.”

Samuel keek verbaasd.

“Opa was ook klein?”

Jonathan moest lachen.

“Ja.”

“Net als jij.”

Hij keek nog eens naar de foto's.

De gezichten waren ouder geworden.

Sommigen waren gestorven.

Maar de liefde die zij hadden gegeven, leefde nog altijd voort.

Misschien liet God niets verloren gaan wat uit liefde was gedaan.

Professor Van der Meer

Die middag zaten Jonathan en de professor in een oude kapel.

Het winterlicht viel door de glas-in-loodramen.

Kleuren bewogen langzaam over de stenen vloer.

“Professor...”

Jonathan verbrak de stilte.

“Denkt u vaak aan de hemel?”

De professor glimlachte.

“Vaker dan vroeger.”

“Waarom?”

“Omdat ik ouder word.”

Hij zweeg even.

“Maar niet alleen daarom.”

Hij keek naar het licht dat door het glas viel.

“Wie weet dat de bestemming werkelijk bestaat...”

“...reist anders.”

Jonathan liet die woorden diep op zich inwerken.

Ja.

Dat was het.

De hemel is niet alleen een plaats waar je ooit aankomt.

Het is een werkelijkheid die vandaag al richting geeft.

David leest Kolossenzen

Enkele dagen later kwam David langs.

Hij las:

“Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn.”

Jonathan keek nadenkend voor zich uit.

“Betekent dat dat de aarde minder belangrijk is?”

David schudde zijn hoofd.

“Juist niet.”

Hij glimlachte.

“Wie weet waar de reis eindigt, leert ook de weg beter begrijpen.”

Jonathan keek naar Samuel.

Plotseling beseftte hij dat hoop een mens niet wereldvreemd maakt.

Integendeel.

Zij leert hem juist intenser lief te hebben.

Omdat ieder moment betekenis krijgt.

Samuel bouwt een huis

Die avond bouwde Samuel met houten blokken een klein huis.

Vol trots keek hij naar zijn werk.

Even later viel het om.

Jonathan verwachtte tranen.

Maar Samuel begon opnieuw.

“Waarom ben je niet verdrietig?” vroeg Jonathan.

Samuel haalde zijn schouders op.

“Ik maak gewoon een nieuwe.”

Jonathan glimlachte.

Kinderen bezitten soms een opmerkelijke vrijheid.
Ze weten dat een ingestorte toren niet het einde van het spel is.
Misschien leefde de christelijke hoop precies zo.
Niet omdat pijn onbelangrijk is.
Maar omdat Gods toekomst groter is dan onze verliezen.

De horizon

Die nacht liep Jonathan naar buiten.
De lucht was helder.
In de verte kleurde de horizon langzaam lichter.
De zon was nog niet zichtbaar.
En toch wist hij dat zij kwam.
Niemand twijfelde eraan.
Niet omdat zij haar al zagen.
Maar omdat zij haar kenden.
Jonathan glimlachte.
Misschien lijkt hoop daarop.
Niet alle beloften zijn al zichtbaar.
Maar zij zijn even zeker als de dageraad.

Dagboek

Die avond schreef Jonathan:
"Vandaag ontdekte ik dat de toekomst niet alleen vóór mij ligt.
Zij werpt haar licht al terug over vandaag.
Wie leeft vanuit Gods beloften, hoeft het heden niet krampachtig vast te houden.
Want niets wat in Christus wordt toevertrouwd, gaat uiteindelijk verloren.
De eerste adem van Samuel herinnerde mij eraan dat God leven geeft.
Nu begrijp ik steeds beter dat Hij dat leven ook voltooit.
En daarom durf ik de toekomst met vrede tegemoet te zien."
Jonathan sloot zijn dagboek.
Hij liep nog één keer naar Samuels kamer.
Zijn zoon sliep rustig.
Dezelfde rustige ademhaling.

Dezelfde vrede.

Jonathan dacht terug aan de dag waarop hij zijn zoon voor het eerst hoorde huilen.

Toen begon zijn verwondering.

Nu, bijna twee jaar later, was die verwondering uitgegroeid tot vertrouwen.

Niet omdat hij alle antwoorden had gevonden.

Maar omdat hij Degene had leren kennen die trouw blijft, van de eerste adem tot de laatste.

Hij boog zijn hoofd.

“Heere...

leer mij iedere dag te leven in het licht van Uw morgen.”

Buiten brak de eerste zonnestraal door boven de horizon.

En Jonathan wist:

de dag was al begonnen,

ook al lag een deel van de wereld nog in de schaduw.

Hoofdstuk 21 – Thuis

De winter had plaatsgemaakt voor een vroege lente.

Jonathan opende de achterdeur.

Een zachte ochtendwind vulde de tuin met de geur van nat gras en bloeiende fruitbomen. Vogels zongen alsof zij nooit iets anders hadden gedaan.

Samuel rende al naar buiten.

Hij kende iedere tegel.

Iedere boom.

Iedere hoek van de tuin.

Dit was thuis.

Niet omdat het de mooiste tuin van de stad was.

Maar omdat hier zijn vader en moeder waren.

Jonathan bleef in de deuropening staan.

Plotseling beseft hij dat het woord thuis veel meer betekende dan een huis met muren en een dak.

Thuis was de plaats waar je gekend bent.

Waar je welkom bent.

Waar je niet eerst hoeft te bewijzen dat je erbij hoort.

Een onverwacht bezoek

Die middag kwam professor Van der Meer langs.

Voor het eerst niet als docent.

Niet als mentor.

Maar als vriend.

Samen zaten zij in de tuin terwijl Samuel tussen de bloemen speelde.

Na een lange stilte zei de professor:

“Jonathan...”

“Ja?”

“Wat heb je het afgelopen jaar eigenlijk geleerd?”

Jonathan keek naar zijn zoon.

Daarna naar Anna.

Hij dacht lang na.

“Dat het leven een geschenk is.”

De professor glimlachte.

“En verder?”

“Dat geloof meer is dan begrijpen.”

“Weer verder?”

Jonathan keek omhoog.

“Dat God veel vriendelijker is dan ik vroeger dacht.”

De professor zei niets.

Hij glimlachte alleen.

De pelgrim

Later wandelden zij samen nog eenmaal door het park.

De professor bleef staan bij een bankje.

“Weet je wat de Bijbel een gelovige noemt?”

“Een kind van God.”

“Ja.”

“Maar ook?”

Jonathan dacht na.

“Een pelgrim.”

“Precies.”

Hij keek naar het pad dat zich tussen de bomen verloor.

“Een pelgrim houdt van de plaatsen waar hij onderweg komt.”

“Maar hij verwacht ze nooit met zijn uiteindelijke bestemming.”

Jonathan voelde hoe die woorden in zijn hart landden.

Hij hield van zijn werk.

Van Anna.

Van Samuel.

Van het leven.

Maar niets daarvan was zijn eindbestemming.

Niet omdat het onbelangrijk was.

Juist omdat het zo kostbaar was.

Alles wees verder.

Samuel vraagt

Die avond zat Samuel op schoot.

“Papa...”

“Ja?”

“Waarom gaan wij iedere avond slapen?”

Jonathan glimlachte.

“Omdat we morgen weer wakker worden.”

Samuel dacht even na.

“En als iemand doodgaat?”

Jonathan voelde de ernst van de vraag.

Hij bad in stilte om wijsheid.

“Voor mensen die bij Jezus horen...”

zei hij langzaam,

“...is de dood niet het einde van het verhaal.”

Samuel keek hem aandachtig aan.

“Worden ze dan weer wakker?”

Jonathan glimlachte.

“Ja.”

“Bij God.”

Samuel knikte.

Voor hem was dat voldoende.

Hij legde zijn hoofd tegen Jonathans schouder.

Jonathan sloot zijn ogen.

Soms is een eenvoudig vertrouwen groter dan duizend verklaringen.

David leest Openbaring

Die week kwam David voor het laatst langs.

Hij sloeg de Bijbel open bij Openbaring 21.

Hij las langzaam:

“Zie, de tent van God is bij de mensen... Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen. De dood zal niet meer zijn.”

Daarna sloot hij de Bijbel.

Niemand zei iets.

De woorden hadden geen uitleg nodig.

Ze waren groot genoeg om gewoon te blijven staan.

De laatste bladzijde van het dagboek

Die avond pakte Jonathan zijn dagboek.

Hij sloeg de laatste lege bladzijde open.

Lang bleef zijn pen stil.

Toen schreef hij:

“Toen Samuel geboren werd, dacht ik dat ik vooral een zoon had gekregen.

Nu begrijp ik dat God mij tegelijkertijd een reis heeft gegeven.

Samuel leerde mij opnieuw kijken.

Naar de schepping.

Naar het leven.

Naar de tijd.

Naar genade.

Naar hoop.

Maar bovenal leerde hij mij opnieuw kijken naar God.

Ik begon deze reis met verwondering over de eerste adem.

Ik eindig haar met verwondering over de God Die iedere adem draagt.

En zolang Hij mij adem geeft, wil ik blijven wandelen.

Niet als iemand die alles begrijpt.

Maar als een kind dat zijn Vader heeft leren vertrouwen.”

Jonathan legde zijn pen neer.

Hij sloot het dagboek.

Niet omdat het verhaal voorbij was.

Maar omdat een nieuw hoofdstuk inmiddels begonnen was.

Thuiskomen

Die nacht liep Jonathan nog eenmaal naar de slaapkamer van Samuel.

Zijn zoon sliep rustig.

Jonathan luisterde naar zijn ademhaling.

Dezelfde adem.

Dezelfde rust.

Dezelfde stille herinnering aan de dag waarop alles begon.

Hij boog zich voorzichtig over het bed.

“Heere...”

fluisterde hij,

“dank U voor iedere adem die U geeft.

En dank U voor de dag waarop wij werkelijk thuis zullen zijn.”

Hij blies het nachtlampje uit.

Door het raam viel het zachte licht van de maan naar binnen.

Buiten was alles stil.

Maar de stilte voelde niet leeg.

Zij was gevuld met verwachting.

Want Jonathan wist inmiddels dat iedere dag, iedere stap en iedere adem hem dichterbij het Vaderhuis bracht.

En daar, aan het einde van alle wegen, wachtte niet allereerst een plaats.

Maar een Persoon.

De Vader.

Met geopende armen.

Zoals Hij altijd al had gedaan.

Epiloog – De Laatste Adem en de Eerste Morgen

Het was vele jaren later.

De bomen voor het huis waren hoog geworden. De kleine zonnebloem die Samuel ooit samen met zijn vader had geplant, was allang verdwenen. Maar ieder voorjaar bloeiden haar nakomelingen opnieuw langs de tuin.

Jonathan zat in dezelfde stoel als vroeger.

Zijn haar was grijs geworden.

Zijn handen trilden soms een beetje wanneer hij een boek opensloeg.

Op de tafel naast hem lag een oude houten kist.

Hij maakte haar voorzichtig open.

Daar lagen nog altijd dezelfde herinneringen.

Het ziekenhuisbandje.

De eerste babysokjes.

De vergeelde echo.

En een brief.

“Voor Samuel, om later te lezen.”

Jonathan glimlachte.

Samuel had die brief jaren geleden gelezen.

Nu had hij zelf kinderen.

En soms hoorde Jonathan hem woorden gebruiken die hijzelf ooit had uitgesproken.

Niet letterlijk.

Maar met dezelfde liefde.

Toen begreep Jonathan wat professor Van der Meer had bedoeld.

Liefde reist verder dan woorden.

De laatste wandeling

Die middag wandelde Jonathan nog één keer naar het park.

Langzaam.

Rustig.

Bij de oude eik bleef hij staan.

De stam was dikker geworden.

Maar de boom was dezelfde.

Hij legde zijn hand tegen de ruwe bast.

Ooit had Samuel geprobeerd deze boom met zijn armen te omvatten.

Nu stonden Samuels eigen kinderen verwonderd naar dezelfde eik te kijken.

Jonathan glimlachte.

Generaties kwamen.

Generaties gingen.

Maar Gods trouw bleef.

De laatste avond

Die nacht voelde Jonathan dat zijn krachten afnamen.

Niet plotseling.

Niet angstig.

Eerder alsof een lange reis haar bestemming naderde.

Samuel zat naast zijn bed.

Zijn hand rustte in die van zijn vader.

Net zoals Jonathan ooit de kleine hand van Samuel had vastgehouden.

Na een lange stilte vroeg Samuel zacht:

“Pap...”

Jonathan opende zijn ogen.

“Weet je nog...

wat je mij vroeger vertelde?”

Jonathan glimlachte zwak.

“Welke keer?”

“Over de eerste adem.”

Er verscheen een rustige glimlach op Jonathans gezicht.

“Ja.”

Samuel kneep zacht in zijn hand.

“Ik begrijp het nu.”

Jonathan keek zijn zoon aan.

In diens ogen zag hij dezelfde verwondering die ooit in zijn eigen hart was geboren.

“Goed...”

fluisterde hij.

“Dat was altijd mijn gebed.”

De deur

Het werd stil in de kamer.

Heel stil.

Jonathan sloot langzaam zijn ogen.

Hij hoorde geen stemmen.

Geen muziek.

Geen grote visioenen.

Alleen een diepe vrede.

Alsof de Vader, Die hem zijn hele leven had geleid, opnieuw naast hem stond.

Niet als een onbekende.

Maar als Degene Die hem al kende vóór zijn eerste adem.

Jonathan dacht terug aan Samuel.

Aan Anna.

Aan professor Van der Meer.

Aan David.

Aan duizenden gewone dagen waarin God trouw was geweest.

Hij fluisterde nog één keer:

“Heere Jezus...

dank U.”

Daarna volgde een diepe, rustige ademhaling.

En nog één.

En toen...

werd het stil.

Niet leeg.

Maar vol.

Want voor iedereen die buiten de kamer stond, was dit een laatste adem.

Voor Jonathan...

was het de eerste adem van een nieuwe morgen.

De Morgen

Er zijn werkelijkheden die geen mens volledig kan beschrijven.

Niet omdat zij onwerkelijk zijn.

Maar omdat onze woorden te klein zijn.

Jonathan ontdekte dat Gods beloften waar waren.

Licht zonder schaduw.

Leven zonder dood.

Vreugde zonder afscheid.

Niet als een droom.

Maar als de werkelijkheid waarvoor iedere eerste adem op aarde altijd al een voorbereiding was geweest.

Toen begreep hij eindelijk waarom een ongeboren kind zich de wereld niet kan voorstellen.

Zoals een kind in de moederschoot geen idee heeft van zonlicht, muziek of de geur van bloeiende bloemen...

zo kunnen ook wij ons de heerlijkheid van Gods nieuwe schepping slechts ten dele voorstellen.

Maar zoals de geboorte voor een baby geen einde is, maar een begin...

zo is de dood voor wie Christus toebehoort geen nederlaag.

Zij is de doorgang naar het leven waarvoor wij altijd bedoeld waren.

Een nieuwe generatie

De volgende ochtend wandelde Samuel met zijn eigen kinderen door hetzelfde park.

Zijn jongste dochter wees naar de oude eik.

"Papa..."

"Ja?"

"Hoe oud is die boom?"

Samuel glimlachte.

Hij keek even omhoog.

Daarna hoorde hij zichzelf woorden zeggen die hij tientallen jaren eerder van zijn eigen vader had gehoord.

"Misschien wel ouder dan opa ooit is geworden."

Het meisje dacht even na.

"Ziet opa ons nu?"

Samuel keek naar de heldere hemel.

Hij glimlachte.

“Nee.”

Hij zweeg.

“Waarschijnlijk ziet hij Iemand die nog veel mooier is.”

Zijn dochter pakte zijn hand.

Samen liepen zij verder.

Langzaam.

Rustig.

Zoals Jonathan vroeger met hem had gedaan.

Slot

En zo eindigde het verhaal precies waar het begonnen was.

Bij een adem.

Want iedere eerste adem op aarde is een belofte.

En iedere laatste adem van een kind van God is geen afscheid van het leven.

Maar een thuiskomst.

De reis die begon in een verloskamer eindigde niet in een ziekenkamer.

Zij eindigde in het Vaderhuis.

Daar waar geloof overgaat in aanschouwen.

Waar hoop vervuld wordt.

Waar liefde voor altijd blijft.

En misschien is dat wel het grootste wonder van allemaal.

Dat de God Die onze eerste adem gaf...

ons ook thuisbrengt bij de eerste morgen die nooit meer zal eindigen.

Einde

“Ik ben de Opstanding en het Leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al was hij gestorven.” — Johannes 11:25

“Zie, Ik maak alle dingen nieuw.” — Openbaring 21:5

Nawoord – Iedere Adem is Genade

Toen ik aan dit verhaal begon, dacht ik dat ik een boek schreef over de geboorte van een kind.

Gaandeweg ontdekte ik dat het over veel meer ging.

Het gaat over de eerste adem die ieder mens ontvangt, maar ook over de duizend ademhalingen die daarna vaak zo vanzelfsprekend lijken. Pas wanneer we stilstaan, ontdekken we dat geen enkele ademhaling ons eigendom is. Iedere adem is een geschenk.

In de Bijbel begint de geschiedenis van de mens met een adem. God blaast de levensadem in Adam, en de mens wordt een levend wezen. Daarmee maakt de Schrift duidelijk dat leven niet uit onszelf voortkomt. Wij ontvangen het.

Maar de Bijbel eindigt eveneens met leven. Niet met de dood. Niet met verlies. Niet met afscheid. Zij eindigt met een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar God Zelf bij de mensen woont.

Tussen die twee werkelijkheden – de eerste adem en de nieuwe schepping – speelt zich ons hele leven af.

Jonathan ontdekt onderweg dat geloven niet betekent dat alle vragen verdwijnen. Integendeel. Soms lijken de vragen juist groter te worden. Maar hij ontdekt ook dat geloof uiteindelijk niet rust op het begrijpen van God, maar op het vertrouwen van God.

Dat is misschien wel de belangrijkste les van zijn reis.

Kinderen vertrouwen hun vader voordat zij alles begrijpen.

Zo nodigt Christus ook ons uit om als kinderen te leven. Niet kinderachtig, maar kinderlijk: afhankelijk, verwachtingsvol en vol verwondering.

De natuur speelt in dit boek een belangrijke rol. Zaadjes, bomen, seizoenen, adem, licht en wind zijn geen toevallige decorstukken. Zij vormen de taal waarin de Schepper voortdurend tot ons spreekt. Wie met open ogen kijkt, ontdekt dat de schepping een voortdurende verwijzing is naar haar Maker.

De eerste adem van een baby is een wonder.

Maar misschien is een nog groter wonder dat God iedere volgende adem eveneens draagt.

Dat betekent niet dat het leven eenvoudig is.

Er zijn tranen.

Er is verlies.

Er zijn vragen waarop wij hier geen antwoord ontvangen.

Toch klinkt dwars door de Bijbel heen steeds opnieuw dezelfde belofte:

“Ik ben met u.”

Niet alleen op de dagen waarop wij juichen.

Ook wanneer wij zwijgen.

Niet alleen in de lente.

Ook midden in de winter.

Niet alleen bij onze eerste adem.

Maar ook bij onze laatste.

Wanneer dit boek ertoe heeft bijgedragen dat u met nieuwe verwondering kijkt naar een pasgeboren kind, naar een oude boom, naar een vallend blad, naar een gewone dag of misschien zelfs naar uw eigen leven, dan heeft het zijn doel bereikt.

Want uiteindelijk wijst iedere adem voorbij zichzelf.

Naar Hem.

De Gever van het leven.

Moge Hij u leren leven met verwondering, vertrouwen en hoop.

En moge iedere ademhaling u herinneren aan de belofte die boven dit hele verhaal staat:

De God Die u de eerste adem gaf, zal Zijn werk voltooien tot op de dag van Jezus Christus.

Gerard Feller

Bijlage I – Bijbelverwijzingen

De Bijbel vormt de onderliggende inspiratiebron van deze roman. Sommige teksten worden rechtstreeks geciteerd, andere klinken door in gesprekken, beelden en gebeurtenissen. Hieronder volgt een overzicht van de belangrijkste Schriftgedeelten die tijdens het lezen een rol spelen.

Schepping en levensadem

Genesis 1-2 Genesis 2:7 Psalm 8 Psalm 104:29-30

Gods zorg voor het ongeboren leven

Psalm 139:13-18 Jeremia 1:5 Jesaja 49:1

Verwondering over de schepping

Psalm 19 Psalm 104 Romeinen 1:20

Geloof en vertrouwen

Psalm 23 Jesaja 40 Mattheüs 6:25-34 Hebreeën 11

Wedergeboorte

Johannes 3:1-21 2 Korinthe 5:17 1 Petrus 1:3

Vergeving

Genesis 45 Lucas 15 Efeze 4:32 Kolossenzen 3:12-17

Lijden en hoop

Romeinen 8 2 Korinthe 4 Jakobus 1 1 Petrus 1

Opstanding en eeuwig leven

Johannes 11 1 Korinthe 15 1 Thessalonicenzen 4 Openbaring 21-22

Bijlage II – Thema-index

Adem – Gods gave van het leven; afhankelijkheid; aanbidding.

Bomen – Groei, seizoenen, standvastigheid en geestelijke rijping.

Kindschap – Vertrouwen, eenvoud en leven als kind van de Vader.

Leven – Ontvangen, bewaren en doorgeven.

Licht – Christus als Licht van de wereld; hoop; leiding.

Natuur – Gods tweede boek, dat verwijst naar de Schepper.

Opstanding – De overwinning van Christus op de dood.

Pelgrimschap – Leven onderweg naar het Vaderhuis.

Schepping – Spiegel van Gods wijsheid, liefde en trouw.

Seizoenen – Ritme van groei, wachten en vervulling.

Vergeving – Vrijheid door genade.

Verwondering – Begin van wijsheid en aanbidding.

Vrede – Niet de afwezigheid van moeilijkheden, maar de aanwezigheid van God.

Vaderhuis – De uiteindelijke bestemming van iedere gelovige.

Zaad – Klein begin met een grote belofte.

Over de auteur

Gerard Feller is auteur, spreker en docent. Gedurende vele jaren hield hij zich bezig met de relatie tussen geloof, wetenschap, gezondheid en cultuur. In zijn boeken zoekt hij steeds naar de verbinding tussen de rijkdom van de Bijbelse boodschap en de vragen van de moderne mens.

Zijn werk kenmerkt zich door een heldere schrijfstijl, diepgaande Bijbelse bezinning en het gebruik van herkenbare beelden uit het dagelijks leven. Door verhalen, gesprekken en symboliek nodigt hij de lezer uit om met nieuwe ogen te kijken naar God, de schepping en het eigen leven.

Naast theologische en pastorale boeken schrijft Gerard Feller romans waarin geloof en verbeelding samenkomen. Daarbij laat hij zich inspireren door auteurs als C.S. Lewis en J.R.R. Tolkien, zonder hun stijl te kopiëren. Zijn verhalen verbinden het

alledaagse met het eeuwige en laten zien hoe Gods werkelijkheid doorbreekt in het gewone leven.

Binnen de Feller Books Publisher Edition werkt hij aan een samenhangende bibliotheek van boeken waarin theologie, apologetiek, gezondheid, cultuur en christelijke fictie elkaar versterken. Iedere uitgave wordt opgebouwd vanuit één zorgvuldig onderhouden mastertekst, zodat drukwerk, EPUB 3 en toekomstige vertalingen inhoudelijk volledig overeenkomen.

Tot zijn publicaties behoren onder andere:

De Eerste Adem

De Tijdreiziger

De Laatste Stem (trilogie)

De Profeet die God niet meer begreep

De Gratis Bus naar de Hemel

Jezus – Volkomen God, volkomen Mens

Complementaire Gezondheidszorg in het licht van de Bijbel

de Promise Heritage Collection

Zijn verlangen is dat zijn boeken niet alleen kennis overdragen, maar lezers helpen Christus beter te leren kennen en met verwondering te leven.

“Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen.” — Romeinen 11:36